JURNALUL®

S.F.

Nr.57 Anu I III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

Lee KILLOUGH
Jacques BERGIER
Robert SILVERBERG
Raymond MILESI
Adrian CHIFU

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ

VESTi-vESTi

o *Se pare că numărul pe decembrie 1993 al revistei americane „AMAZING STORIES" este... ultimul. Kim Mohan, editorul şef a declarat public că „TSR are în vedere o re-gîndire a revistei", formatul şi periodicitatea urmînd a fi schimbate din motive de rentabilitate economică.*

o În devastatorul incendiu din California din luna trecut şi-au pierdut vilele Richard Christian MATHESON şi Gregory BENFORD. Din fericire erau asiguraţi.(NEWS din LOCUS/ decembrie 1993)

o *La BANTAM SPECTRA a fost lansat un nou volum cu aventurile lui Indy- Indiana Jones- intitulat INDIANA JONES AND THE SKY PIRATES (320 pagini, 4,99 USD). O bandă notorie de piraţi ai cerului intenţionează (ghiciţi ce?) să pună stăpînire pe Terra cu ajutorul unor maşini zburtoare nemaivăzute. Copyrightul aparţine LUCASfilm Ldt.*

Dan POPESCU

 # ACFSF QUO VADIS/? Ploieşti oferă spre vînzare numerele 1-28 din JSF şi numerele 1-7 din Quasar. Stoc limitat. Adresă de contact- Dănuţ Ivănescu,B-dul Republicii,bl 3BI, ap 41, Ploieşti, 2000.

 # După cum observaţi începînd cu acest număr preţul revistei s-a majorat la 150 lei. Aşa cum anunţam într-unul din numerele trecute costul abonamentului rămîne neschimbat.

 # Săptămînalul de sf SUPER NOVA apare în fiecare miercuri ca supliment al cotidianului ieşan Evenimentul. Cei ce doresc să se aboneze sînt rugaţi să trimită suma de 500 lei pe adresa Stefan cel Mare şi Sfînt, nr 4, 6600, Iaşi. Datorită fluctuaţiei preţurilor abonamentele se fac lunar. Modificările ulterioare ale preţului vor fi anunţate în JSF.

 # Jurnalul de Timiş ne face de o bună bucată de timp o loială şi constantă concurenţă. Vinovat este cunoscutul animator şi fan timişorean Constantin Cozmiuc.

 # 20 000 de lei premiu pentru cea mai bună lucrare sf. Povestirea trebuie să aibă minim 30 pagiini dactilo, max 40. Taxa de participare este de 2500 lei. Lucrările vor fi expediate pe adresa JSF pînă la data de 20-03.

Adrian BĂNUŢĂ

CÎND revistele îşi pierd SUFLUL

Preocuparea fiecărui manager constă în modul de a conduce şi prevedea activitatea firmei (întreprindere, editură) într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat. Ingeniozitatea lui "scoate în faţă" produsul, impunîndu-l pe piaţă. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în cazul revistei SHOW-ŞOC ce a iniţiat în vara anului trecut un concurs SF dăruit pe hîrtie cu premii, exorbitante pentru acea perioadă, publicînd sub condiţiile de participare cîteva rînduri, incitante pentru orice sf-ist domic de afirmare, cum că, povestirile premiate vor fi cuprinse într-un volum. Dar şi alte publicaţii au procedat similar, nu? Aici intervine acea "sclipire" pomenită mai sus: SHOW-ŞOC a premiat, dar nu a şi onorat ceea ce a ales ca fiind mai bun din povestirile citite de juriu. De luni de zile cei în drept să ridice onorariile, subţiate considerabil, sînt întîmpinaţi cu scuze puerile şi cu grimase chinuite ce-ţi dau de înţeles că acel concurs sf este un capitol uitat, de care foarte puţini îşi amintesc. După greşeli incalificabile în ceea ce priveşte titlurile lucrărilor şi sumele aferente, după semnalări telefonice de a se anunţa procedura primirii premiilor, dezorganizarea şi neseriozitatea redacţiei dezamăgesc în continuare potenţialii cititori, păstrînd tăcerea.

Visînd la mult promisa recepţie de la Palatul Elisabeta (locul desemnat pentru înmînarea premiilor), vă sfătuiesc să luaţi ca reper doar concursurile iniţiate de revistele şi edîturile de specialitate, iar pe cel ce mă pot sponsoriza pentru un eventual proces împotriva publicaţiei amintite (în cazul în care nici aceasta formă de protest nu va folosi) îl rog să la legătura cu redacţia Jurnalului SF.

Claudiu Murgan

PERTINAX

The Spanish Newsletter
Number 1- December 1993

All letters to: Hector Bueno
Apdo 11.051; 28080 MADRID SPAIN

Introduction

The present newsletter is intended to expand SF news from Spain, as an easy way of keeping an active relationship between fandoms, groups or individuals. It is going to be a publication issued by one person, subject to my own capacity and available means. By reason of that, the responsabilities and charges should be addressed only to me. In the other hand, this leaves me total freedom about what *Pertinax* is going to be.

The main reason for the birth of *Pertinax* has been the obstacle of languages. Nowadays, English is the most widely used language in the world, and any creation written in another language finds itself up against a wall of incomprehension, indifference and rejection. It has been proved that Europeans don't like meaningless walls, and this newsletter wants to exist as a help to break these down.

One of the most preferential audiences is going to be the European Community. I would like it to be seen as the easiest means of existence for a poor newsletter, as it is cheaper and faster than trying to make contact with the last members of the Iron Veils. Anyway, my intention is to inexistly contact between Europeans, but without ignoring links with other countries.

With regard to the sections of the newsletter, there will be only three fixed ones which will appear issue after issue regularly: this kind of editorial, another one about Spanish fanzines, and El Jardin de las Hesperides. The first will try to present itself as a forum for opinion and knowledge, the second will speak about a concrete fanzine, in its publisher's words, and the last one will display a very short Spanish text, as a way to give readers a sample of Spanish SF. Taking into account the difficulty of understanding the complete text, there will be a small English glossary immediately after.

Please, don't think you are going to find wonderful news inside *Pertinax*. I recognize that this project is born more as an excited stream than as a well planned scheme. I don't mind. I like to live on dreams and horror if they are exciting reviving stimuli that the existence is due to the language barrier, the contents might turn out not to be very serious, entertaining or fresh, but at least I assure you that they are going to be from Spain, things which have happened in Spain and with Spanish protagonists, ashamed to the rest of the world.

One who reports
Hispacon'93: Confirmed continuity
Julian Diaz

The Spanish Science Fiction Convention held from the 22nd to the 24th of October in Gijon (Asturias) represents for Spanish fandom the confirmation of its unity and development. For the first time in Spain, three conventions have been able to be held with normality in three consecutive years (Barcelona 91, Cadiz 92 and Gijon 93) and, furthermore, continuity has been assured for the following years (Barcelona 94 and Cadiz 95).

A few more than 150 persons met at the premises designated for the Hispacon by the Shopping Center "Los Fresnos", sponsor of the function. Besides the audience who turned up for the showings of the fantastic movies programmed, the occurring activities which was very numerous, not to mention the large number of visitors who strolled through the exhibitions dedicated to the cartoonist Luis Royo and to *Star Trek's* Universe.

INVAZIE

Am primit, nu cu mult timp în urmă, nr. 27 al fan-zinului canadian **Temps Tot.** *În acest număr, prezenţa românească este extinsă, aflîndu-se în cadrul a trei din cele patru rubrici ale fanzinului* **-Ficţiuni, Articole şi Cronici.** *În cadrul celei dintîi se află Vasile Savin cu schiţa* **Enquete** *, ilustrată de francezul Dave Morel (cîteva ilustraţii i-au apărut şi în JSF).* **România - al doilea Salon Naţional de Benzi Desenate de la Timişoara** *se intitulează articolul semnat de Florin Leodor Dănilă şi ilustrat de Radu Cleţiu.Pierre Lacroix a prezentat (în românește) numărul 14 din* **JSF,** *la rubrica* **Temps ceci que cela,** *iar Christian Martin s-a ocupat la rubrica* **Temps Paralleles,** *de* **Progress Report 1,** *publicaţie informativă privind* **euROcon-ul** *, editat la Timişoara de către* **ARSFan.** *Închei această notiţă prin sublinierea interesului constant manifestat de Christian Martin vizavi de science fictionul românesc.*

Florin DĂNILĂ

IMPORTANT

Abonatului numărul 1313 la JURNALUL SF, Nicolae C. Ariton îi oferă un număr recent din AMAZING STORIES (dacă este anglofon) sau o carte în FLEUVE NOIR – ANTICIPATION (dacă este francofon). Premierea se va face la euROcon '94, sau prin corespondenţă.

JURNALUL®

Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993

Editat de : INTACT

CORPORAŢIA INTACT

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,

Număr realizat de:

Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Dan MERIŞCA, Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Petricel SÎRBU, Dan POPESCU *(Redactori)*

Marian IRIMIA *(fotoreporter)*

Adresa redacţiei :

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti

tel. fax: .3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

FILE DIN ISTORIA MODERNA

Nicolae C. ARITON

18. Începând cu luna iulie 1930, *Science Wonder Stories* fuzionează cu Air *Wonder Stories* sub titlul *Wonder Stories*. Coperţile, făcute în continuare de Franck R. Paul, sînt extraordinare, acoperind însă un conţinut de multe ori indigest. De exemplu, în numărul din luna septembrie, coperta prezenta o tânără sumar îmbrăcată, prinsă în plasa unui păianjen uriaş ce se pregăteşte să o devoreze, în timp ce un bărbat, înarmat cu ceva asemănător unei lanterne, încearcă să-l distrugă, cu o rază a morţii. Este vorba despre un text al căpitanului S.P. Meek, *The Tragedy of Spider Island*, în care se povestesc întâmplările prin care trece un grup de americani naufragiaţi pe o insulă unde insectele au dimensiuni gigantice. Lecţia textului deja clasic a lui Murray Leinster, *The Mad Planet*, avea elevi conştiincioşi!

În aprilie 1931, este publicat un text original şi interesant, *The Conquest of Gola*, de Mrs Leslie F. Stone. Gola era o planetă locuită de fiinţe umanoide având ca formă de organizare socială matriarhatul. Regina se numea Geble: „Cu ea se găseau în permanenţă 4 soţi care aveau obligaţia să-i dăruiască plăcerea." Bărbatul era utilizat doar pentru funcţia lui sexuală. Textul ne prezintă invazia planetei Gola de către exploratorii nemiloşi, veniţi de pe o planetă vecină: unii din ei sunt masacraţi, alţii reduşi la forma de sclavi „speciali". Au mai existat texte, nuvele şi romane în care sexualitatea are un rol important, dar acesta este primul care abordează în mod deschis problema.

A fost nevoie să se aştepte luna iulie 1931, pentru a vedea publicată prima capodoperă în *Wonder Stories*, este vorba despre nuvela, devenită deja clasică, a lui Clark Ashton Smith: *City of the Singing Flame*. Philip Hastane primeşte într-o zi jurnalul prietenului său Giles Angarth, dispărut în urmă cu doi ani. Află că aceasta descoperise, într-o zonă montană, cu un acces dificil, ceva asemănător unei porţi într-o altă dimensiune. Angarth riscase trecerea de mai multe ori, pentru a cunoaşte extazul produs de Flacăra cântătoare. Era vorba despre ceva asemănător unui templu, în mijlocul căruia ardea o flacără uriaşă care emitea o muzică tulburătoare. Fiinţe din specii total diferite veneau aici pentru a adora Flacăra, apoi, intraţi ca într-o transă mistică, se aruncau în mijlocul focului. Angarth fusese el însuşi tentat să o facă, dar îşi revenise în ultimul moment. Se decide să organizeze o a doua expediţie însoţit de unul din prietenii săi, pictorul Felix Ebbonly. Amândoi participă, cîteva zile mai târziu, la ceremonia Flăcării, şi în faţa lui Angarth împietrit, Ebbolny se aruncă în mijlocul Flăcării cîntătoare, dispărînd pentru totdeauna. Angarth revine pentru ultima oară printre oameni, pentru a scrie acest jurnal, pe care i-l trimite prietenului său Hastane, înainte de a se reîntoarce în oraşul Flacării cântătoare. Clark Ashton Smith era un admirator a lui Lovecraft şi se simte influenţa marelui maestrul în tonalitatea poetică a acestui excelent text literar.

Un roman complet a fost publicat în numărul din vara anului 1931 a *Wonder Stories Quarterly*, acesta era *Vandals of the Void*, al scriitorului britanic J.M. Walsh, o excelentă space-opera. Eroul, Sanders, este un membru important din garda interplanetară. În timpul unei călătorii de plăcere la bordul crucişătorului interstelar „Cosmos", este atacat de corsarii extratereştrii. Este ajutat în lupta împotriva lor de o tânără de origine marţiană pe numele Jansca, care fiind îndrăgostită de el, îi dezvăluie secretul unei arme marţiene. Este vorba despre ceva asemănător unui alcool, care îngurgitat are efectul unui paralizant. „Cosmos" şi echipajul său se lansează în urmărirea corsarilor: bătălii spaţiale şi acţiuni de comando se succed într-un ritm infernal. Această space-opera a fost un model al genului.

În sptembrie 1931, începe publicarea unuia din cele mai importante romane publicate de această revistă: *Exiles of the Moon*, de Nat Schachner (1895-1955), un avocat pasionat de problemele sindicale ale muncitorilor şi care se amuza „transferând" ideile sale profesionale în texte SF. Mai târziu, îşi părăseşte biroul de avocat pentru a deveni scriitor, aceasta doar până în anul 1914 când este cuprins de o altă pasiune: istoria. Romanul *Exiles of the Moon* a fost scris în tandem cu Arthur Leo Zagat. Textul are o intrigă politică, acuzat la timpul lui de fascism sau din contra, apreciată ca progresist; părerile erau împărţite, în funcţie de „credinţa" politică a celor care le emiteau.

În 2240, Pământul ajunge într-o fază de stabilitate a civilizaţiei. Familiile cele mai bogate din lume au sfârşit prin a se uni creând un Directorat mondial, având două misiuni majore: păstrarea puterii şi a bogăţiei, şi exploatarea forţată a muncitorilor. Romanul are doi eroi: Garry Parker, un muncitor numit de scriitori, în general, „proletar" şi o tânără din clasa aristocratică. Naomi des Fentons. Tatăl său Henry des Fentons face parte din Consiliul mondial, având misiunea de a păstra şi apăra drepturile aristocraţilor. Cei doi tineri se iubesc dar legea interzice căsătoria între clasele sociale. Garry se revoltă şi în scurt timp este arestat şi deportat într-un lagăr de muncă, în care erau adunaţi toţi cei care refuzau să execute ordinele, sabotau producţia, încercau să ocolească interdicţiile legale sau să reformeze sindicatele. Parker îşi dă seama că acest Consiliu a decis să scape de ei gazându-i, nu în maniera naziştilor câţiva ani mai târziu, ci folosind un gaz natural otrăvitor ce-şi avea sursa într-un vulcan din apropierea lagărului unde erau deţinuţi. Un muncitor chimist descoperea că acest gaz poate fi un excelent carburant pentru rachete, permiţând atingerea vitezei necesare de a părăsi Pământul şi a ajunge pe Lună. O acţiune de comando purtată de muncitori împotriva unui post de poliţie, dotat cu o rachetă de supraveghere reuşeşte şi „proletarii" ajung pe astrul nopţii. Naomi, care reuşise să scape de sub supravegherea familiei, se afla la bordul rachetei.

Forţele de ordine ale Consiliului nu întârzie să atace baza lunară a muncitorilor, dar sunt respinse datorită unei manevre disperate gândite şi aplicate de Parker. Sadakuchi, unul din cei cinci consilieri, care dirijase operaţiunile poliţieneşti, este grav rănit şi salvat în extremis de către Parker şi Naomi des Fentons. Japonezul (adică Sadakouchi) o recunoaşte pe tânăra cu care era planificat să se căsătorească. Cu ultimele puteri reuşeşte să murmure: „Naomi... eşti o trădătoare... a clasei tale. Nu te mai vreau... nu-l lăsaţi pe acest proletar să mă atingă... eu sunt un aristocrat. Prefer să mor... decât să fiu salvat de el". Parker descoperă pe lună o rocă cu proprietatea de a asborbi oxigenul. El trimite un ultimatum pe Pământ şi Consiliului mondial, prin care îi obligă să-i cedeze puterea, sub ameninţarea unei sufocări generale. Parker revine pe planeta sa triumfător şi proclamă: „Muncitori din lumea întreagă, sunteţi liberi!" Căsătoria cu Naomi des Fentons simbolizează dispariţia noţiunii de clasă şi a exploatării sociale.

În numărul din toamna anului 1931 apare *Beyond the Singing Flame*, de Clark Ashton Smith, urmare a excelentei nuvele de care aminteam mai înainte. Philip Hastan, măcinat de curiozitate şi nelinişte pentru prietenul său Giles Angarth, decide să încerce să-l găsească. Angarth fusese foarte precis în descrierea locului unde descoperise trecerea într-o altă dimensiune. Hanstane nu are cum să rateze ţinta. El descoperă Oraşul Flăcării cântătoare înconjurat de turnuri uriaşe montate pe picioare metalice care îi permite să se deplaseze. Hastane este foarte surprins de faptul că Angarth nu-i spusese nimic despre acest lucru. Este atacat de doi fluturi uriaşi care îl capturează şi purtându-l în zbor îl aduc în centrul Oraşului Flamei cântătoare. Hastane, precum Ulise, îşi luase în prealabil măsuri de precauţie, asutpându-şi urechile cu ceară, pentru a nu fi vrăjit de muzica Flăcării. Dar metoda a fost inutilă, cei doi flututri uriaşi aruncându-l direct în mijlocul flăcării. Spre marea surpriză a lui Hastane, aceasta nu ardea, dar i-a permis să pătrundă într-o altă dimensiune unde Angarth şi Ebbolny îl aşteptau. Aici află că locuitorii lumii pe care o părăsiseră, furioşi pe Flacăra care tot înghiţea oameni, deciseseră să o distrugă. Angarth, Hastane şi Ebbonly revin în dimensiunea Oraşului Flăcării cântătoare, dar nu întâlnesc decât ruine. Nu le rămâne decât să revină în lumea noastră, cu regretul etern al pierderii irecuperabile.

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactor:
Horaţiu – Olimpiu RĂDULESCU
Culegere: Doina PREOTU
Corectură: Mihaela VANEA

Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

Don SIMON

Ocheadă în uzina de vise

Play...

Şi banda pleacă convertindu-şi simbolurile electro-magnetice în imagini de „screen". Oameni tăiaţi, spulberaţi, cutremure, tsunami înspăimântătoare, imagini fantastice, imposibile în grotescul lor... Toate pleacă din uzina de vise, iar noi stăm confortabil în fotoiii şi câtva timp uităm de toate. Uităm de impozite, de grija fondului de 2% care nu se ştie dacă va fi repartizat, ce să mai!, uităm de ziua de mâine.

O manie. Un drog. O videomanie, cum bine i-a spus prietenul meu, Dănuţ Ivănescu. Nu te poţi lăsa de asta. Este la fel de grav ca fumatul sau băutura.

Şi în 1993 m-am drogat serios, am văzut mai bine de o sută de filme science – fiction sau din genurile conexe.

Am ales pentru dumneavoastră doar câteva care au însemnat ceva pentru mine, pentru box-office, sau care au făcut valuri prin prea mare publcitate.

Despre „SHINING" aş putea să spun că a fost, de departe, cel mai bun văzut de mine în 1993. Desigur, meritul principal în valoarea incontestabilă a filmului l-a avut Jack Nicholson, interpretul lui Jack Torrance, care pot spune, cu riscul de a-mi atrage ironii, că a jucat magistral.

Jack Torrance este un personaj controversat, un om care acceptă un post de îngrijitor la hotelul „Overlook" ca să-şi poată întreţine familia. Cândva alunecase pe panta băuturii ratându-şi postul de profesor şi viaţa liniştită de orăşel de provincie. El îşi iubeşte familia şi acceptă în numele ei situaţii umilitoare. O iubeşte până ce mintea sa devine captivă în reţeaua tenebroasă inspirată de „Overlook". Atunci hotelul îl obligă să ucidă. Am avut neşansa să-l văd cu câteva luni înainte de apariţia cărţii şi ăsta a fost un handicap, pentru că nu am ştiut toate motivaţiile lui Jack Torrance, ca să înţeleg şi schimbarea gradată în atitudinea lui. Desigur, scenariul nu este doar o jucărie la care să pui doar roţile. El nu este chiar CARTEA, nu este STEPHEN KING. Un scenarist îl face aşa cum îl vede el.

Şi pentru că am vorbit de Stephen King, de ce să nu vă pun pe tapet, „OMUL CARE TUNDE IARBA"?

Acţiunea se derulează într-un oraş în care un împătimit al calculatoarelor lucrează la un proiect militar. El bombardează creierul unei maimuţe simpatice cu informaţii, o învaţă să se lupte într-o existenţă virtuală, monitorizată pe ecranele computerelor. Şi maimuţica o face destul de bine, apoi îi vine ideea să evadeze şi moare la scurt timp. Aici intră în scenă tâmpitul oraşului, un tip înapoiat mintal, care ia locul maimuţei şi după un tratament intensiv, pe care şi-l supradozează singur uneori, capătă puteri atât de mari încât devine periculos. El mişcă lucrurile numai cu forţa gândului, sau transformă oamenii în molecule, care din inerţia reacţiei pier în neant. Când se vede în pericol, reuşeşte să se atomizeze, să se transforme în energie şi să intre în circuit informaţional.

Un sfârşit care te lasă cu gura

Lee KILLOUGH

De împărţit aceeaşi casă

Urmare din nr. 56

Amanda s-a apropiat şi am cuprins-o, şi ea şi-a lipit faţa de gâtul meu „În afară de tata, eşti omul pe care mă bizui mai mult, în care am încredere".Dacă arătam la fel de vinovat cum mă simţeam era bine că nu-mi putea vedea faţa. S-a mişcat în braţele mele. Am simţit un trup plin de tensiune. Şi-a ridicat capul şi m-a sărutat cu putere. Am prins-o de umeri am îndepărtat-o la lungimea braţelor, şi am privit-o.

„Selene, am şuierat, ce cauţi aici?"

„Am crezut că vrei să vorbeşti cu amândouă". Mi-a aiunecat din mîini şi s-a cuibărit într-un fotoliu.

Polysenzitiva a căpătat o formă largă uşoară şi s-a făcut de un albastru intens, pulsator. Mi se părea ciudat s-o văd pe Selene în hainele Amandei, dar şi mai straniu încă, în ciuda hainelor îmbrăcăminţii era ea însăşi de neconfundat cu Amanda. Pe faţa ei, pe pielea ei se ghicea radiaţia de energie neobosită dinăuntru şi nici stând jos această tensiune nestăpânită n-o părăsea.

„Spune Gordy", zise .

„Oricum ţi-aş fi spus mîine. Ce să-i spun Amandei când va veni înapoi?"

„Spune-i că a aţipit. Apropo, mulţumesc că mi-ai păstrat secretul."

„Data viitoare n-o voi mai face. Nu vreau să mai mint. Cred că trebuie să înceteze povestea asta." S-a încruntat. „Adică să nu ne mai vedem dimineaţa?"

„Mă refer la tot: alergările din zori, înotul, antrenamentele..." „Să opresc antrenamentul?" Faţa i-a devenit ca de piatră. „Nu-mi pot permite asta. Gordy, ea nu foloseşte timpul ăsta. Nu i-a simţit lipsa până acum, şi dacă sânt atentă să mă prindă n-o să aibă nevoie de el nici de acum înainte." Am dat din cap. „Strici înţelegerea".

„Totuşi nu vreau să mă impun. Asta este doar o joacă. Nu folosesc decât timpul necesar antrenamentelor."

„Am aflat, se pare că ştii să profiţi de el". „Oare? Îţi imaginezi ce înseamnă 6 luni închisă în capul ei, tot timpul trează dar în imposibilitatea de a face ceva? Dacă n-aş mai ieşi din când în când nu numai că m-aş muia de tot, dar cred că aş înnebuni. Sări din fotoliu şi veni lângă mine încolăcindu-şi braţele pe după gâtul meu. „Şi tu? Până în ianuarie mai sânt trei luni. Cum să stau ascunsă dacă te văd mereu încă trei luni?"

Nu-mi plăcea nici mie, dar... „Ce altceva putem face? S-o mint iar pe Amanda şi să te urăsc pentru că mă sileşti s-o fac? „Tresări „Nu".

„În ianuarie o să avem tot timpul pentru noi".

„Ianuarie" spuse oftînd. „O eternitate". „Sărută-mă de adio, Gordy. A fost ca şi cum m-aş fi lipit de o sîrmă de înaltă tensiune. Sarcina ei electrică mi s-a transmis şi mie. Puteam simţi fumul de la capetele nervilor mei supraîncălziţi care sfârâiau. Şi n-a mai rezistat când am dus-o pe blana din faţa căminului. Când mi-am revenit din oboseală mi-am dat seama că nervii îmi funcţionau încă.

Mi-au transmis că în cameră s-a făcut frig. Selene îşi strîngea deja rochia. M-am întins după haine fără nici un chef.

„Ar fi o noapte potrivită pentru foc. Să-l fac?"

I se zburlise părul în timpul operaţiunilor desfăşurate şi acum îi acoperea faţa. L-a îndepărtat ca să se uite la mine. Mi s-a oprit inima. Ochii ei erau aurii. Avea în voce un calm supranatural care mă îngrozea. Amanda m-a întrebat „Cu cine vorbeai?" Tona de gheaţă din pieptul meu nu mă lăsa să-i răspund. Am putut doar să mă ridic în timp ce îşi căuta acele de prins părul. „Sper că n-ai să spui că vorbeai cu mine, şi nu cu fotoliul ăla albăstrui de lîngă tine". Se pare că într-adevăr nu era nimic de zis. M-am strecurat în pantaloni. Între timp îşi găsise acele. Stînd în fotoliu în care stătuse Selene, şi-a ridicat părul cu braţele şi apoi ţinându-l cu o mînă ,cu cealaltă îi fixa cu acele. Poly a devenit un melanj de portocaliu şi galben.

„M-am uitat la ceas". Vocea i-a şovăit doar puţin dar mîinile îi tremurau de-a binelea. Portocaliul s-a întunecat iar galbenul se răspândise peste tot. Amanda împungea de zor cu un ac fără să-l poată pune cum voia. După a şaptea sau a opta încercare s-a oprit lăsând acele să cadă pe covor. S-a îndreptat către celălalt capăt al căminului şi s-a oprit cu spatele acolo la mine, jucându-se cu vârfurile vătraielor. „N-a trecut prea mult de când – de când ţi-am spus... Că am încredere în tine". M-a durut rău. M-am clătinat pe picioare, m-am apropiat şi i-am atins umărul. „Am vorbit cu ea spre binele tău". S-a întors. „Binele meu? Matthew, te rog nu mă minţi iarăşi". Avea lacrimi în glas. „Nu mint. I-am cerut să nu mai folosească nici un moment din timpul tău".

„N-ai avut... argumente puternice". Vocea i se contractă, rezultatul îl găsesc... inconsistent. Îşi pierdea vizibil controlul. Lacrimile îi ţâşneau din ochi; mâna strângea spasmodic mânerul cutiei cu vătrai. Sentimentul vinovăţiei şi suferinţei ei mă sfâşiau. Am căutat în minte ceva ca s-o liniştesc. „Mandy, eu". Mi-am muşcat limba dar era prea târziu. A strigat ca un animal rănit. S-a îndreptat clătinând spre mine. În mână avea un vătrai. M-am tras înapoi ridicând braţele ca să-mi apăr capul. Amanda nu era ea voinică dar în mersul ei erau forţa surescitării şi forţa fizică a gimnastei Selene. Ceea ce mi-a salvat probabil viaţa a fost faptul că îi lipsea coordonarea conştientă a mişcărilor pe care o avea Selene. Vătraiul mi-a şters doar antebraţul şi s-a izbit apoi de marmura uneia din pietrele de pe cămin. N-am mai fost atent la a doua lovitură. Durerea mi-a lăsat braţul jos. M-am prăbuşit, şi în cădere mi-am izbit capul de muchia căminului. Amanda a ţipat din nou. Am încercat să-i vorbesc dar nu mi-a răspuns, şi m-am pregătit să primesc a doua lovitură, probabil fatală. Dar, brusc, în loc de lovitură am auzit zgomotul unui obiect căzând pe podea. Am privit prin ceaţa cu steluţe verzi. Şi am văzut-o pe Amanda plângând, căzută în genunchi lângă mine.

„Matthew–Matthew, iartă-mă. N-am vrut să te lovesc. „M-a mângâiat pe frunte. „Numele care mi l-ai dat e de vină. Am lovit numele." „N-a fost nimic din vina ta; Selene te-a provocat."

Am început să mă strâmb. Durea al dracului. Vedeam totul cu un contur argintiu. „Selene nu-i geniul rău, cum crezi, Amanda". Vocea-mi suna ascuţit. „N-o apăra. E ca mă-sa şi mi-a spus mie tata ce era maică-sa cu adevărat. A umblat mereu de la moartea mamei să-mi ia timpul. Acum vrea totul, şi-mi face timpul meu de netrăit." Şi-a împreunat palmele, încleştând şi descleştând degetele. Eram îngrozit. Acest mod de gândire se ascundea în spatele serenităţi ei de MADONĂ? „Nu crezi ce spui".

„Vrea să obţină două lucruri dintr-o dată, făcând dragoste cu tine ca să te dau afară şi să te păstreze singură". Se aşeză tremurând ca de frig. „Văd şi ştiu ce face dar nu ştiu cum s-o opresc. Dacă aş fi avut .... Cum să mă vindec de acest parazit al minţii mele? „S-a ridicat sprijinindu-se de un braţ al fotoliului. Locurile atinse de mîna ei, pete livide, galbene şi portocalii, radiau în toată suprafaţa poly carpeta în timp ce forma lor se îngusta şi tremura. Pete de aceeaşi culoare se răspândeau de la piciorul ei peste suprafaţa covorului.

S-a așezat și ochii rătăceau prin cabană ca și cum ar fi căutat un răspuns la întrebare. Se opri cu privirea în ușa bucătăriei. „Am s-o omor", zise.

Se repezi în bucătărie, pașii îi lăsa urme sângerii pe covor. Am strigat-o. Am încercat să mă ridic, dar capul meu cântărea aproape o tonă. M-am rostogolit pe o parte; o vedeam pe Amanda ca printr-un tub de argint, cum deschidea violent un sertar și răscolea în el. Mi-am încleștat dinții ca să scap de greața și amețeala produsă de mișcare și m-am așezat pe coate și genunchi. Mâna Amandei ieși din sertar ținând un cuțit tăios. „Amanda". M-am târât spre bucătărie, cu greutatea din cap cu tot. „Amanda, ce vrei să faci?" Mâna care luase contact cu vătraiul m-a lăsat și m-am prăbușit cu capul și umerii pe covor. Acest șoc mi-a provocat un nou val de greață și mi-a înfășurat ochii și urechile cu catifea neagră. N-a durat decât câteva momente. Când am putut vedea din nou,covorul de sub mine era de un verde mohorât. Se auzea un foșnet al firelor strivite și un reflux purpuriu, se învârtea la marginile verdelui meu.

„Am s-o scot din mine, Matthew" spunea vocea Amandei de undeva de deasupra mea. O voce joasă și tremurătoare în care se ghicea un început de nebunie.

„Ea iese numai că să danseze. Am citit undeva despre un cal cu tendoanele tăiate, numai un pic tăiate, dar n-a mai putut alerga niciodată."

„Doamne!" Îi vedeam piciorul, și rostogolindu-mă pe spate am văzut-o deasupra mea în fața coloanelor camerei, dar nu mă puteam mișca. Capul îmi părea lipit țintuit de podea. Cuțitul strălucea în mîna ei „Selene", am strigat, „N-o pot împiedica, ajută-mă" Amanda țipă „Matthew",... Ochii se holbară de groază. Gura i se mișca în continuare. Dar era acum vocea Selenei, fermă și însuflețită. „Cred că trebuie să discutăm, Mandy".

Trăsăturile feței se animară din nou. Amanda, cu vocea ascuțită strigă. „Nu poți face asta, Selene. Trișezi". „Nu pot să te las să-mi distrugi cariera", „Numai așa pot scăpa de tine, și să rămîn singură". În timp ce vorbea, Amanda se dădea înapoi în timp ce vorbea până fu oprită de perete. Poly macheta răspunse la atingerea ei cu o explozie de roșu, violet și portocaliu.

„Am încercat să te suport, spuse Amanda, dar nu mai pot. N-am să mai am nimic de împărțit cu tine!"

„N-ai de ales". Circei verzi și albaștri își făceau drum în desenul general. „Sînt o parte a acestui corp la fel ca și tine. Dacă mă rănești pe mine, vom fi amândouă schilodite".

Roșul se răspîndi peste albastru și verde „vom vedea": Amanda se repezi cu cuțitul asupra gleznelor. Îi stătea în cale tivul rochiei lungi. Și înainte să fi putut ajunge la tendon, mîna stîngă îi înțepeni.

„Nu, scînci, Selene dă-mi drumul!"

În partea umărului stîng macheta era albastră strălucitoare. Mâna stângă căuta încheietura dreptei.

Amanda se smuci într-o parte, lovind în gol cu mâna stângă „Lasă-mă în pace". „Se pare că nu înțelegi, Mandy. Sîntem legate pînă la moarte" zise Selene.

„Bine!"

Cuțitul se întoarse către pieptul ei. Mâna Selenei se aruncă la intercepție, prinzînd încheietura Amandei. Care țipă nearticulat. Corpul se convulsionă făcând eforturi să se elibereze din strânsoare. Selene răsuci încet încheietura înainte și înapoi în timp ce polisenzitiva în jurul ei răspândea valuri după valuri de culoare pulsînd în ritmul respirațiilor întretăiate ale luptei corp la corp. Curentul se răspîndi pe podea și în sus pe pereți în ritmul respirației Amandei. Încheietura i se răsuci și mai mult. Degetele se luptau să țină mai departe arma, dar slăbeau cu fiecare clipă.

Amanda suspină „Am să te ucid Selene: Mai devreme sau mai târziu, odată tot am să te ucid.

„Nu, vocea Selenei șuiera printre dinții încleștați. Nu sânt de acord, Mandy. Și nu mă las, nici nu mă retrag. Va trebui să trăim, să fii cu mine ca și până acum".

„Nu. Nu mai pot suporta". Amanda scoase un țipăt când cuțitul îi scăpă dintre degete.

Selene îl aruncă departe cu piciorul stîng. „Va trebui să înveți".

„Selene, am strigat, nu merge prea departe".

Privirea Amandei avea ceva sălbatic, ochii îi alergau în toate părțile ca la un animal prins în capcană.

„Te-am prins" spuse Selene „Nu mai ai nici o ieșire". „Nu, nu, nu, nu"

Eram îngrozit de disperarea din strigătul Amandei „Selene, oprește!"

Dar ea continua neobosită, surdă la strigătele mele „Trebuie să fim împreună toată viața, Mandy. N-are importanță dacă-ți place sau nu, ești o parte din mine și eu din tine.

Amanda scoase un scâncet și tăcu.

În clipa următoare, Selene, numai Selene, stătea în picioare lângă perete. Străbătu în fugă încăperea și îngenunche lângă mine. „Cum te simți? Ai sânge pe cap". Am apucat-o de mână. „Lasă-mă pe mine. Ce-i cu Amanda?" Își trase mîna, „Ai nevoie de un doctor". Se întoarse spre telefon.

„Ce-i cu Amanda?"

Selene formă cele trei cifre ale serviciului de urgență și ceru o salvare.

„Selene, unde-i Amanda?"

Selene așeză telefonul „S-a dus".

„S-a dus?" Mi-am îndreptat spatele „Cum a plecat?" „N-a putut face față situației. A intrat în catatonie ca să o evite".

Am răsuflat ușurat

„Deci trăiește".

„Da, dar nu mai pot comunica cu ea. Nu ar răspunde la nici o încercare de contact".

„N-ai făcut destule? Cînd te-am chemat, n-am făcut-o pentru ca tu s-o elimini. Nu te-ai gîndit cum va reacționa? Vom cere ajutorul psihiatrului și o vom aduce înapoi".

Selene se învârtea prin casă, atingând fotoliile netezind cu picioarele covorul, făcând să dispară bizarele urme de lupă. Încet, fotoliile și covorul treceau spre albastru strălucitor.

„Selene, m-ai auzit?"

Se opri „Am auzit Gordy".

„Mergem la medic?"

N-a răspuns și nu s-a mișcat.

„Selene!"

M-a privit cu ochii albaștri încețoșați" Am,... am să mă gîndesc".

Catatonie: dezintegrare a conduitei psihomotorii prin lipsă de inițiativă motorie, tradusă prin catalepsie; inadecvare completă a mișcărilor, reducerea lor la nivel semiautomat și stereotip (C. Gorgos Vademecum în psihiatrie E. med. 1985)

Traducere de SANDU VASILE

căscată.

La baza filmului a stat o povestire de câteva pagini, care a purtat același nume, în care un om bizar face simbioză cu mașina de tuns iarbă și taie iarbă, o pisică, sau chiar face să dispară fără urmă un om. Asta a fost ideea, în rest meritele le poartă scenaristul și regizorul și chiar producătorii, pentru că, desigur, producția a însemnat o investiție destul de mare.

Aș putea să spun că anul 1993 m-a răsfățat cu filme destul de bune care au avut la bază romanele lui Stephen King (dar le-am și căutat).

Am văzut „IT" cu cortegiul lui de întâmplări bizare, așezate în jurul unor oameni care își aduc cu teamă aminte de copilărie, cu un bufon ucigaș, un cadavru care vorbește plutind deasupra unui lac și un fel de „tarantula" uriașă. L-m văzut și mi s-a făcut pielea găină.

A mai fost „CARRIE" și deși filmul este mult diferit față de carte, mi s-a părut totuși destul de bine făcut, iar fetița cu puteri telekinezice a jucat remarcabil.

Am văzut chiar și „MAIMUȚA SHINE", cu o maimuță inteligentă care trebuia să ajute un paralitic și care devine o armă ucigașă, ta început sub incidența gândurilor tenebroase ale infirmului, apoi maimuța ia acțiunea pe seama ei și, credeți-mă, are o fantezie destul de laborioasă. Merită s-o vedeți la treabă.

Dar ajunge cu Stephen King.

Am văzut și „ALIEN 3", dar, ca și o bucată de gumă de mestecat pe care dacă o întinzi prea mult își pierde savoarea, așa s-a întâmplat și cu filmul, deși îl așteptasem cu sufletul la gură. Este sfârșitul cântecului de lebădă al ofițerului Ripley și numai străinii și jocul dur impus de Sigourney Weaver mai salvează ceva dintr-o trilogie cinematografică întinsă dincolo de limite. Și oftezi când Ripley se aruncă în uriașul crematoriu, ducând cu ea germenul ucigaș al străinilor care au încrâncenat pielea atâtor oameni. Oftezi că s-a terminat odată filmul, un pic dezamăgit dar parcă și cu părere de rău.

În același păcat cade și „HIGHLANDER" partea a treia, în care Christopher Lambert, cu imposibila lui spadă, descăpățânează de la un capăt la celălalt al acțiunii, toți nenorociții care i se opun. Păcat de muzica MERCURY–QUEEN.

Sunt și filme care au parte de o publicitate intensă și care nu conving. „M-TV" a avut un documentar de aproape o oră despre „DEMOLITION MAN" și Sylvester Stallone. Filmul este o frondă a unui polițist împotriva unui inamic public interpretat de Wesley Shipes (care mi s-a părut mai bun decât Stallone), o frondă care începe în 1996 și se încheie în 2032. Ideea filmului m-a lăsat rece, atât este de „fumată". Faptul că efectele speciale sunt la nivelul '93, nu reușește să salveze

→

ireparabilul. Pentru că ireparabilul este deja produs, iar Stallone parcă ar alerga cu limba scoasă după o medalie pentru „cel mai tâmpit rol". El nu se dezminte. Ca şi în „RAMBO", ca să nu mai zic de „COBRA" (care este şi mai idiot), el bate tot ce întâlneşte în cale, stă cu muşchii umflaţi şi când face preludiu cu o tânără locotenent, distruge maşini şi clădiri de parcă şi-ar fi pus în cap să nu uităm o clipă titlul filmului. Vedeţi-l când nu aveţi ce face. Este tot ce vă pot sfătui.

„JURASSIC PARK" este Spielberg, iar când zici Spielberg, zici box-office la cele mai înalte cote.

Jurassic este un parc natural, amplasat pe o insulă, unde o echipă de cercetători, specialişti în genetică, reuşeşte să reconstituie în laboratoare câteva specii de saurieni, dispărute de mult. Ca măsură de precauţie, în jurul acvariului este construit un gard înalt, electrificat, iar dincolo de el sunt cultivate specii de plante otrăvitoare. Insula urmează să devină un loc de pelerinaj pentru curioşi şi pentru toţi cei ce vor să vadă cum era acum milioane de ani.

Dar apare o reţea de spioni care ar vrea să fure câţiva embrioni şi să-i ducă pe continent. Acţiunea nu are finalitate, însă, cu concursul lor, uriaşii insulei trec de gardul electrifi-

cat atentând la vieţile oamenilor. Şi inevitabilul, se produce. Oamenii pier. Nu scapă decât câţiva şi când se îndreaptă spre calmul vieţii de zi cu zi, văd, zburând paralel cu helicopterul care-i duce, câţiva pterodactily.

Un sfârşit tipic pentru Spielberg. Un sfârşit în coadă de peşte, aşa cum s-a întâmplat cu „E.T." şi cu seria „BACK TO THE FUTURE". Personal, nu mi-a plăcut aşa de mult. N-a plăcut muitora dintre prietenii mei. Dar noi nu suntem aşa de nebuni de legat ca occidentalii. Păcatul nostru este poate că stăm prea mult cu picioarele înfundate în pământ.

A mai fost şi „DRACULA" în 1993. Cel făcut de maestrul Coppola. A fost într-adevăr cel mai reuşit din seria cu vampiri şi tâmpiţi care mănâncă gândaci. Conştiinţa mea de român s-a cutremurat de dezgust când personajul principal a pronunţat într-o românească imperfectă: „tu eşti dragostea". Apoi mi-a trecut. Mi-am spus: „Lasă-i pe ăia să fabuleze despre neamul tău, poate ţi-o veni şi ţie rândul s-o faci".

La „FORTRESS" mi-a plăcut ideea şi joaca nebunului de Christofer Lambert. Un loc în care androiziii se implică atât de mult în social, încât aproape ajung să-l domine. Dar pentru asta există eroii pozitivi şi ei se desfăşoară într-o închisoare din care n-ai fi crezut că vor scăpa vreodată.

Au mai fost desigur şi filmele din seria neagră, de genul „MIRROR", „SHOCKER", sau un fel de „horror" satiric ca „THE ADAMS FAMILY VALUE", dar ele sunt atât de comune, încât nu merită să-mi consum energia vorbindu-vă despre ele.

Aşa că trag cortina. Punct.

OMUL CU O MIE DE CHIPURI

MegasensoriaL

• Adrian CHIFU născut: 28 oct. 1970 – Timişoara.
Student anul II la Fac. de Mecanică, secţia roboţi industriali (limba germană).
Din anul 1985 participă la şedinţele cenaclurilor „Helion" şi „H.G. Wells".
Autori preferaţi: Ray Bradbury şi Vladimir Colin.
Adept al filosofiei New-Age.
Muzicieni preferaţi: Tangerine Dream, Dead Can Dance şi Future Sound Of London

– Mash Allah! încheie preotul slujba, ridicând mâinile şi privirile spre cupola 3-d a basjed-ului.

Khoba se ridică încet, aşteptându-şi rândul la ieşire. Rămase ultimul şi odată ajuns afară, la înălţimea dată de treptele clădirii, inspiră umplându-şi plămânii până la refuz. Privi Luna ce reflecta razele peste Gigabuilding-urile periferice ale oraşului.

„Conectează"

«Nici Lorzii Metalici nu ştiu de chestia asta. Comprende? Chirurgii au avut grijă să-ţi opereze nişte şmechereli pă creier. În caz de situaţie limită eşti mut şi nici să scrii sau să citeşti nu ştii. Toate informaţiile ţi le-am băgat în cel mai întunecos şi puturos colţ dă creier. Copy? Ai peste zece mii de blocaje mentale şi să te ia dracu' dacă vei găsi vreun mod să ne trădezi. Tot ce vei avea de făcut o să afli la momentu' oportun, până atunci n-ai decât să te plimbi prin oraş până-ţi tocesti picioarele şi-o să ajungi să sari în sculă».

„Contectează"

De atunci au trecut trei luni.

Roma e un oraş baban de tot. O pleaşcă de plastoceramică aruncată din cer, cu un diametru de aproape o sută cincizeci de kilometri şi o sută de milioane de locuitori. Cândva, un kilometru de calendare în urmă, Transttech-ul se omorâse un an să refacă banca de date a megalopolis-ului dar până la urmă au ajuns să se ia cu mâinile de cap şi să arunce pe geam toată aparatura E imposibil! GATA, de-acuma-n colo doar Allah mai poate face vreun recensământ! concluzionară specialiştii. Khoba se îndreptă cu paşi zvâcniţi spre cel mai apropiat restaurant. Când era flămând era tare nervos şi se surprindea adesea complăcându-se în situaţia asta, mă face să gândesc mai bine.

Simţea cum creierul i se scurge pe esofag şi ajungând în stomac începe să fiarbă. Morţii mamii ălora de la Megasens cu tot cu implanturile lor primitive! Când fu lângă un stâlp – Energ se opri şi îşi bu şi capul de câteva ori de el, clătinându-se pe picioare ca unu' lovit de abazie.

Mai făcu câţiva paşi până în dreptul primei vitrine şi-şi aranjă freza. Îşi privi chipul îndeaproape şi îi veni să râdă de imbecilitatea inserată pe faţa aia de copilaş. Scuipă o flegmă verzuie ce se lăţi pe nasul şi gura reflectată. O babă cu bretele şi şapcă tetha se opri, fixându-l contrariată.

– Hei, copile... Allah care eşti în ceruri da'ăsta-i nebun...

Khoba sări cu picioarele răşchirate şi-i împunse pieptul cu degetul.

– Înghite-ţi dinţii, curvă senilă, sau te regulez!

– Radha Kuwall!

Khoba simţi că sângele dă să-i ţâşnească prin tâmple. Făcu o piruetă fulgerătoare şi-i băgă una între picioare babetei şi apoi, în momentul în care asta se apleca, îi arse un genunchi în mutră.

– De ce mă-ta n-ai tăcut, fă?

Privi cu ochi îngustaţi contorsiunile hoaştei. Se întoarse şi o luă rigid pe culoar în momentul în care observă că avusese spectatori, ei şi?

În restaurantul al-Khibur găsi cu greu un loc liber şi mai aşteaptă preţ de o oră până să ajungă să comande o pizza vegetariană. În momentul în care sosi mâncarea...

„Conectează"

... ridică ochii spre tavan.

– Alhamdoalah, zicînd apoi o rugăciune în gînd, mîncă mestecînd uşor cu ochii în farfurie „Concentrează-te în permanenţă asupra clipei prezente şi vei găsi iluminarea". Locul din dreapta se eliberă şi fu ocupat imediat, ca şi cum cel ce s-a aşezat stătuse tot timpul în spatele său, pândind acel moment. Ridică încet privirile. O fată simpatică, în jur de douăzeci de ani, o bucurie din partea lui Allah. Tunsă. Visual-fosforescent, ochelari curcubeu, încălceală de curele de piele sintetică şi tuburi sintetice înconjurându-i bustul. Pe braţ, aproape de umăr, avea gravat un tatuaj spaţial reprezentând silaba sacră OMKARA. O RAJA-YOGINI.. cei ca ea au încontinuu asupra lor un exemplar compact din BHAGAVAD-GITA şi unul din SAMKHYA-KARIKA.

Tânăra îşi întoarse capul spre el, părând că îl studiază. Apoi zâmbi cald ca un salut şi se reîntoarse la îndeletnicirea ei.

Termină de mâncat şi ieşi în noaptea răcoroasă. Porni încet...

„Conectează"

... simţindu-şi burdihanul gata să plesnească, da'ştiu c-am halit. Dădu drumul unui râgâit de zile mari ce pieri repede în forfota de furnicar în care se înglodase.

– Baha'i e singura cale de ieşire din impasul actual! Veniţi cu noi!

Privi spre reclama cu sustentaţie magnetică ce plutea peste capete, strecurându-se printre suprastructurile Gigabuilding-urilor, au bani ăia de le dă mâna să-nchirieze d-astea!

Începu să plouă. Stropii murdari şi cleioşi îi pictau faţa transformându-se în pârâiaşe ce i se scurgeau pe trup, înfrigurându-l. Mări frecvenţa paşilor. Prefera să-şi usuce hainele în locul ce şi-l alesese în apropierea unei centrale termice decât într-un insalubru adăpost-tubular mekra.

Auzi un semnal de avertizare din spate şi sări în lături, înjurând. Un stabilizator liniar al maşinii omnipol-ului îl şterse pe mânecă, fătălăii ăştia se plimbă de parcă ar fi în burtă la mama lor. În aceeaşi clipă, la lumina miriardelor de neoane – P.A.M. o văzu pe tipa din Restaurant-al Khibur. Stătea în mijlocul culoarului şi îl privea.

„Conectează"

Ce...

Îmbrânci câţiva muzicanţi retro şi o luă la goană, sialomând printre oameni, biciclete şi hiperscutere. Fugi, cu respiraţia trecută pe auto, aproape trei minute, fără să privească în urmă.

Când se opri şi privi înapoi, tresări, era în continuare în spatele său, la douăzeci de metri. Părul lung îi era lipit pe cap iar şuviţe negre i se mulau pe figură şi gât.

Stai fă, că te aranjează neica, şi se năpusti spre ea, cu ochii injectaţi. Doborî pe unu' cu bicicleta, sări peste un automat ionizator şi când mai avu câţiva paşi, simţi cum îi explodează scufiţa iar ochii îi ies din orbite şi se rostogolesc în băltoacele jegoase din preajma colectoarelor. Creierul i se transformă într-o tornadă ce începu să antreneze în mişcare lumea. Ce dracu'... apoi se văzu cu încetinitorul cum se împiedică, face o tumbă în aer într-o poziţie de răstignit, cum aterizează cu mutra într-o vitrină, făcând-o să vibreze, declanşând alarma. Stătea în patru labe într-o baltă, sub cascada de ploaie cu gust de cenuşă, privind năuc stropii de sânge ce se scurgeau pe nas. Se ridică nesigur în picioare, pipăindu-şi faţa. Urlă când dădu cu degetele peste locul unde pielea îi pleznise urât, până la os, în diagonala frunţii prelungindu-se peste o arcadă. Plângea cu sughiţuri, uitându-se la trecători, vă rog... ! Căzu în fund şi-şi prinse capul între genunchi. Mămicoo... Nuu... Se simţi luat pe sus de braţe vânjoase şi aruncat într-un gang întunecat. Frică...

„Conectează"

„Sistemul a căzut. Stabilitate la nivel unu"

– Gata-i cu ăsta! Dă-te la o parte să-i mut boaşele din loc pocitaniei... Lovitura ce o primi îl izbi de un perete cu capul ce scoase un zgomot sec. Văzu lumini colorate săgetându-i câmpul vizual...

„Conectează"

„Sistemul a căzut. Stabilitate la nivel unu"

... şi o durere de moarte îi inundă locul dintre picioare. Plângea în hohote încercând să se apere de pumnii şi picioarele ce-l mitraliau.

– Nuuu! Mamaa!

„Conectează"...

„Conectează"...

Urla cât îl ţineau bojocii. Panica îl umpluse până în vârfurile liniilor conexe, transformându-l într-un monument biologic al neputinţei.

Apoi interveni ceva. Loviturile conteniră. În semiîntuneric se iscă vânzoleală punctată cu gemete, bufnituri şi înjurături. Se auziră tropăituri şi simţi cum cineva se apropie de el.

„Conectează"

În sfârşit, dracu' s-o ia de treabă. Dădu rhido-ul, strigătul de luptă al Destroy-erilor, şi şută cu sete în burta celui aplecat asupra sa. Dar luftă şi nu concretiză altceva decât o rostogolire de pe grămada de gunoi.

– Stai liniştit! era o hipnovoce de femeie.

„Conectat automat pe «luptă specială». Nivel viabil treizeci de secunde"

Ţinte: o persoană sex feminin

Neînarmată

Varianta de luptă...

Acţionă imediat, în timp ce în minte i se derulau informaţii tactice. Era un nivel ce dăduse dureri de cap celor de la MegAsensorial. Înregistraseră o multitudine de parametri ai unor luptători profesionişti. De la karate şi box la mentafight şi taffcontact, comasându-le, integrându-le într-un singur bloc memo. Nivelul intra automat în funcţiune în momentul în care la inamici se detectau „confetti", arme neconvenţionale. Odată deconectat, sistemul avea nevoie de cel puţin un sfert de oră pentru a se încărca.

Reuşi să puncteze doar de câteva ori, şi atunci forţa de impact fiind amortizată de extraordinara agilitate de care dădea dovadă ţinta, ce nu făcea decât să se apere.

Premii 1993

Hugo Awards

BEST NOVEL – „A Faire Upon the Deep", de Vernor Vigne şi „Domsday Book", de Connie Willis;

NOUVELLA – „Barnacle Bill the Spacer", de Lucius Shephard;

NOVELETTE – „The Nutcraker Coup" de Janet Kagan;

SHORT – „Even the Queen", de Connie Willis;

NONFICTION – „A Wealth of Fable", de Harry Warner;

DRAMATIC – „The Inner Light", un episod din ST:TNG;

EDITOR – Gardner Dozois, pentru „Asimov's";

ARTIST – Don Maitz;

ORIGINAL ART – James Garney, pentru „Dinotopia";

SEMIPROZINE – „Science Fiction Chronicle"

FANZINE – „Mimosa"

FAN WRITER – Martin Hoare;

FAN ARTIST – Peggy Ranson;

JOHAN W. CAMPBELL AWARD, pentru cel mai bun tânăr scriitor: Laura Resnick;

Nicolae C. ARITON ✍

WORLD FANTASY

- LIFE ACHIEVEMENT AWARD: Harlan Ellison
  (premiul pentru realizări de o viaţă)
- Best NOVEL: LAST CALL/ autor Tim POWERS
  (cel mai bun roman)
- BEST NOVELLA: THE GHOST VILLAGE / autor PETER STRAUB.
  (cea mai bună nuvelă)
- BEST SHORT STORY: GRAVES / autor Joe Haldeman
  (cea mai bună povestire)
- La egalitate cu THIS YEAR'S CLASS PICTURE/ autor Dan Simmons.
- BEST COLLECTION: THE SONS OF NOAH/ autor JACK CADY
  (cea mai bună colecţie)
- BEST ANTHOLOGY: METAHORROR/ autor DENNIS ETCHISON
  (cea mai bună antologie)
- BEST ARTIST: JAMES GURNEY
  (cel mai bun artist)
- SPECIAL AWARD / PROFESSIONAL: JEANNE CAVELLOS de la editura DELL/ABYSS
  (premiul special pentru un profesionist)
- SPECIAL AWARD / NON–PROFESSIONAL: DOUG & TOMI LEWIS de la editura ROADKILL PRESS

Aceste premii au fost prezentate şi decernate la World Fantasy Convention ce s-a ţinut pe 31 octombrie 1993 la Minneapolis / U.S.A.

Dan POPESCU ✍

NOILE FRONTIERE ALE POSIBILULUI

(continuare din nr. 56)

14. Nu se vor mai descoperi noi radiaţii (raze) electromagnetice. Noile radiaţii sunt mana ocultiştilor şi a altor escroci. Căci definiţia radiaţiilor electromagnetice – care merg de la undele de telecomunicaţii (cu lungimi de undă de metri sau kilometri), până la radiaţia gamma (cu lungimea de undă măsurabilă în angstromi, trecând prin infraroşii, lumină vizibilă, ultravioletă şi raze X – nu permite existenţa unui nou tip de radiaţie. Orice tip de radiaţie este definit de un număr întreg, care măsoară energia sa şi care rezultă din împărţirea frecvenţei sale la constanta lui Plank. Deci, aşa cum nu poate exista un număr întreg cuprins între 2 şi 3, nu poate exista nici o nouă radiaţie. În jos, spectrul electromagnetic se opreşte la frecvenţa zero, adică

Jacques BERGIER

la curent continuu (cum este acela al unei baterii (pile) electrice). În sus, în gamele cele mai ridicate spectrul se opreşte acolo unde energia devine substanţă, înainte de a putea emite radiaţii. Iar între aceste două extreme totul a fost explorat.

Voi fi desigur întrebat cum de cred atunci în telepatie, dacă susţin că nu mai există nici o radiaţie necunoscută. Răspunsul meu este: telepatia pare să fie independentă de spaţiu şi timp, ceea ce îmi întăreşte convingerea că ea nu este o radiaţie. E un fenomen fizic de o altă natură, nedescoperită încă.

Pentru ca afirmaţia din subtitlu să rămână adevărată, ca şi în cazul tabelului periodic ale elementelor chimice, trebuie să respectăm definiţia (razelor) radiaţiilor electromagnetice. Razele cosmice, de exemplu, denumite din greşeală astfel (pentru că nu se cunoştea natura lor), nu sunt radiaţii, ci fluxuri de particule.

Pe de altă parte, este posibil să existe radiaţii ne-electromagnetice, ci gravito-magnetice sau gravito-electrice sau chiar gravito-magneto-electrice. Dar e sigur că noi radiaţii electromagnetice nu există: imposibilitate prin definiţie.

oricât l-ar trece sudorile n-ar rezolva nimic.

– Aici greşeşti... îi luă mâna şi o strânse puternic, credinţa în Unicul Supremul... este cea mai mare putere din Univers pentru orice fiinţă...

– Asta-i... dar Khoba tăcu brusc în momentul în care tipa închise ochii iar mâna îi căzu. Pe chip nici urmă de durere.

– Poate ai dreptate, şi se ridică îndreptându-se spre basjed-ul ... d'acum e prea târziu.

Timp rămas 1.19

La balcon începuse deja forfota. O mulţime de prelaţi ieşeau de după perdeaua grea de catifea vişinie, aruncau o privire mulţimii şi intrau înapoi. Putea observa în înălţimi patrularea neîntreruptă a gărzilor.

Intră în basjed şi ghidându-se cu ajutorul hărţii ajunse în încăperea subterană.

V-tank-ul era construit de corporaţia Christian Dior în înfrăţire cu o firmă de computere din Somalia. Arsenalul era asigurat de cea mai mare corporaţie constructoare de armament din lume: Hatai, ale cărei imobile centrale umbreau în zilele senine Domul din Hiroşima.

Sări în V-tank, înhămându-se la scaun. Când razele laser-tactile îi împresurară ţeasta se făcu legătura, tresări involuntar. Acum el era, maşinăria.

Vederea semisferică precum şi auzul direcţional îl zăpăci. Verifică rapid armamentul acroşat pe aripi şi braţe mecanice, apoi se relaxă, executând câteva respiraţii dhikr.

Timp rămas 1.01 ore

Atacul Destroy-erilor se va declanşa la trei minute după apariţia Papei Iman sau, cel târziu, cu o jumătate de oră înaintea sfârşitului perioadei programate misiunii. La sfârşit vei fi culeş de o navetă din Piaţa San Marco.

Exact la ora două a zilei de douăzeci şi cinci decembrie sunară trâmbiţele anunţând începutul slujbei. Khoba se uită pe scanner, pă'corect de ce să-şi rişte posterioru' când poate să-şi trimită slujitorii. Falsul Pontif îşi făcu apariţia la balcon. Cuvântarea avea să fie transmisă în direct pe întreg Pământul prin intermediul a aproape o sută optzeci de mii de canale de televiziune şi peste trei sute de mii de posturi de radio, la care se mai adăugau cele treizeci şi opt de „Văi sensitive". Teritoriul acoperit era format din Europa, fără Scandinavia, Africa şi trei sferturi din Asia, adică acolo unde Djihad-ul repurtase victoriile sale zdrobitoare într-o luptă dusă efectiv doar cu armele religiei.

Khoba se foi pe scaun. Papă-Profet fă-ţi rugăciunea spre Mecca pentru ultima oară.

Timp rămas 0,95 ore

Afară izbucni un fulger globular cu o lumină electrică ce începu să reverse într-un vârtej zăpadă carbonică. Se iscă panică, ah, da' ăştia-s amicii mei!

Porni.

Când apăru, făcând să explodeze acoperişul basjed-ului auzi un strigăt scos parcă de însăşi planeta. Puse în funcţiune reflectoarele. Acum V-tank-ul semăna cu un arici cu ţepii multicolori. Se avântă spre balconul unde sosia Cyborg a Unificatorului rămăsese pierdută, cu privirile tulburi.

În momentul în care senzorii îi indicară că scutul clădirii căzuse, se năpusti trăgând din plin. O perdea de flăcări şi o undă sonică distructivă îl întâmpinară, destabilizându-l, ăştia nu se joacă, da' las că au grijă ceilalţi de ei! Coborî prin breşa făcută în ziduri, apucând să vadă preţ de o miime de secundă trupul zdrenţuit al falsului Papa Iman. Puse în funcţiune infraroşiile şi scannerul. Când mai avu câteva clipe până la expirarea timpului de întrebuinţare a maşinii de luptă îl găsi pe preot. Era sub un copac din curtea interioară.

Ateriză, V-tank-ul se desfăcu în jurul său asemenea petalelor unui nufăr. Sări jos şi din doi paşi fu lângă complotist.

– Codul şi harta! îi urlă în faţă, aplecându-l de guler.

Dar imediat, văzând figura panicată şi obiectul ce-l ţinea în mâinile tremurătoare, înţelese brusc ce se întâmplă şi îi smulse fulgerător memoratorul din mână. În timp ce Khoba făcea un salt fantastic, preotului condiţionat i se declanşă arma vibratorie. Tot ceea ce se afla în interiorul unei sfere cu diametrul de zece metri se transformă în praf.

– Aii, Papa–Profet te-ai dat pe mână cu ăi de la Kamotol

Se ridică şi ocolind groapa în formă de calotă, se apropie de intrarea în adăpost. În faţa uşii – E.D.A. se opri o clipă şi privi la lupta ce se desfăşura peste tot în jurul său.

Formă codul şi intră. Chiar şi cu hartă se rătăci de câteva ori în labirint.

Îl găsi pe Papa Iman rugându-se în camera-de-bază. Era o linişte totală, doar murmurul citadelor din Bibqur'an se auzea.

Timp rămas 0,25 ore

– Gata moşu'! Am venit să te eliberez de suferinţele vieţii.

Bătrânul se întoarse şi îl privi. Avea faţa brăzdată de riduri, ochii afundaţi în orbite, dar statura îi era dreaptă şi mişcările sigure.

– Într-un fel te aşteptam, trebuia să vină odată şi clipa aceasta...

– Ce tot zici acolo omu'?

– Am fost dintotdeauna înconjurat de duşmani, nici în gardă nu am prea mare încredere, sunt mercenari... Am ajuns la concluzia că toată viaţa m-am zbătut să realizez un lucru pe care nu îl dorea nimeni: Pacea. Ultimii ani au fost pentru mine o luptă extenuantă pentru a nu abandona... Să nu crezi că vreau să te îmbunez vorbind aşa...

– Te asigur că gândul ăsta-i la fel de departe de mine ca scutecele lui Mahomed, de altfel poţi să continui, îmi place, şi oricum mai am ceva timp la dispoziţie...

– Omenirea se află la marginea prăpastiei şi nimic nu o va împiedica să nu se arunce în gol. Eu nu am făcut decât să întârzii cu puţin această clipă... desigur, nu am pretenţia că fără mine totul s-ar fi dus de râpă...

Papa-Profet se ridică din fotoliu şi se apropie de portretul predecesorului său, în sustentaţie cu un perete.

– El a avut dreptate. Oricât m-aş chinui, orice aş face, nu voi putea schimba cursul istoriei. Oamenii nu vor. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Nu îmi pare rău că până acum am urmărit o nălucă... Singura forţă din lumea această care mai are un cuvânt greu de spus sunt Pacificatorii.

– Şi atunci de ce nu te-au ajutat? Sau de ce nu te apără acum?

– Pentru că ei ştiu că drumul pe care l-am ales a fost greşit de la început. Eu mă amăgeam că am găsit soluţia dar de fapt mă adânceam tot mai mult în greşeală...

Timp rămas 0,13 ore

Khoba îşi pregăti arma.

– Ei, asta este, unchiaşule! Cred că e timpul. Lasă că pe lumea ailaltă o să ai vreme să meditezi cât vei pofti.

Papa–Profet tăcu, aţintindu-şi privirile undeva, pe covor. Se îndreptă spre covoraşul de rugăciune şi îngenunche.

– Allah să te aibă în pază iar cei ce ţi-au furat copilăria să-i ardă focurile...

– Am zis gata! Khoba începu să tremure intrând pe domeniul isteriei. Fă-ţi odată rugăciunea aia!

Apoi în timp ce Papa Iman se aplecă să sărute un tablou iniţiatic, îi lipi ţeava armei de ceafă şi trase.

„Conectat"

«O făcuşi momâie! Brava bă acefalule! Eşti tare, ce mai! Ar trebui poate să fiu mulţumit de tine da' mi-aş irosi degeaba celulele nervoase. Şi-acum surpriza promisă! S-a hotărât să te scoatem din joc într-un mod care să fie în avantajul ambelor părţi. Ai în cap nişte chestii care la zece secunde din momentul în care voi deconecta blocul ăsta de memorie îţi vor provoca mici explozii în creier. Nici dracu' dracilor n-o să poată să mai scoată ceva de la tine. Ei , ce zici? Place-ţi ? Şi ca să fie mai antrenant mi-am băgat coada şi am făcut ca ultimele clipe de luciditate să le trăieşti cu instinctul de conservare amplificat de trei ori.

Aşa că adio, idotule!»

„Conectat. Zece..."

Khoba înlemni, nevenindu-i să creadă. Răcni aruncându-se spre uşa din spatele căreia se auzeau bufnituri. Cineva voia să intre!

... „Nouă"...

Îşi dădu seama că sprijinindu-se de uşă nu va reuşi să o oprească să pătrundă. Şi camera asta aşa de mică! Claustrofobie!

... „Opt"...

Panică! Să fiu calm, să fiu calm!

... „Şapte"...

Cei de afară începură să umble la cod. Se depărtă de uşă şi descărcă arma la foc automat. Am să-i omor pe toţi! Emisiile energetice erau absorbite de materialul uşii.

..."Şase"...

Arunca în jur priviri rătăcite, animalice. Frica întunecă mintea! Frica...

... „Cinci"...

Nu mai există nici Trecut nici Viitor. Doar Prezentul: Oroare!

..."Patru"...

Lovea în toate părţile, urlând. Totul devenise un coşmar, nici nu mai era sigur de realitatea celor ce se întâmplau.

..."Trei"...

Display-ul de la intrare clipi. Afară se reuşise restabilirea legăturilor.

..."Doi"...

Se lăsă să cadă în genunchi într-un colţ, cu ochii măriţi de groază, aţintind uşa ce începu greoi să se deschidă.

..."Unu"...

Placa de wolfram extradur se dădu la o parte şi o mulţime de soldaţi năvăliră în cameră cu armele îndreptate spre el.

..."Zero"...

15. **Nu e încă posibil să devenim invizibili.** Când, cu câtva timp în urmă am publicat într-o revistă de optică descrierea unui dispozitiv capabil să creeze invizibilitate, cel puţin la nivelul unei scene de teatru, am primit imediat o scrisoare de la un faimos cabaret din Paris, în care mi se cerea permisiunea de a folosi dispozitivul pentru un spectacol de streap-teas, în care protagonista trebuia, la sfârşit să dispară. Am dat-o imediat, în schimbul permisiunii de a putea spune oricând, oricui, că am fost solicitat să fac streap-teas pe scena vestitului cabaret. Şi, luni de-a rândul, când eram întrebat ce planuri de viitor am, răspundeam plictisit: „Tocmai mi s-a făcut oferta de a face streap-teas pe scena cabaretului X..."

Revenind la subiectul nostru, în ce stadiu ne aflăm astăzi cu studiile privind posibilitatea de a deveni invizibili? Dar e necesar, înainte de toate, să stabilim: despre invizibilitatea în raport cu ce anume este vorba. De exemplu, o vopsea de tip special poate face un avion invizibil pentru orice radar. Cea mai mare parte a corpului uman este invizibilă pentru razele X. Dar ceea ce se doreşte de obicei este invizibilitatea în raport cu lumina obişnuită.

În „Omul invizibil", Wells imagina o invizibilitate prin „transparentizare", graţie unui produs chimic care făcea corpul total transparent. Din nefericire, Wells nu şi-a dat seama că omul său invizibil ar fi fost orb, pentru că lumina i-ar fi traversat şi ochii fără să se oprească.

Procedeul pe care l-am propus eu, se servea de fibre optice, material care conduce lumina, aşa cum de pildă, cuprul conduce electricitatea. Un cilindru din fibre optice, în interiorul căruia s-ar afla subiectul, ar curba lumina în jurul acestuia, făcându-l să devină invizibil pentru un observator exterior. Subiectul ar putea să vadă prin două orificii foarte mici, vizibile doar pentru cineva aflat în imediata apropiere. Evident o asemenea metodă îşi poate găsi întrebuinţări doar pe scenă. Iar realizarea sa este foarte scumpă, datorită preţului prohibitiv al fibrelor optice. În orice caz, nu este vorba despre o soluţie generală, utilizabilă oriunde şi care să ne permită, de pildă, să devenim invizibili pe stradă sau în casă.

Eu cred, însă, că poate fi găsită şi o soluţe generală, dar suntem încă departe de ea. Pentru asta ne-ar trebui un dispozitiv care, la intrare, să descompună lumina în particule mai mici decât fotonii (adică decât particulele (normale) de lumină) şi să le

recompună, la ieşire, astfel încât dispozitivul însuşi şi tot ceea ce s-ar găsi în câmpul său de acţiune să devină invizibile. Louis de Broglie a demonstrat cu mult timp în urmă că fotonii sunt particule complexe, compuse dintr-un neutrino şi un anti-neutrino.

Teoretic e deci posibilă construirea dispozitivului de „invizibilizare", dar nimeni nu poate spune când va fi el construit. Pe de altă parte, omul invizibil nu va putea, în mod sigur îndeplini multe din acţiunile care îi sunt atribuite în filme, în cărţi sau în benzi desenate. Capcanele anti-furt care utilizează metodele electrostatice sau ultrasunetele, de exemplu, ar permite cu uşurinţă capturarea sa.

Oricum, nu peste mult timp, invizibilitatea va fi dincoace de frontiera posibilului.

16. Nu se va putea niciodată călători în centrul Pământului. În acest caz este vorba, cred, de o imposibilitate prin exces de dificultate. Presiunea şi temperatura în straturile terestre sunt, cu cât coborâm spre centrul planetei, atât de mari, încât nu văd cum am putea coborî, fie şi numai la câţiva zeci de kilometri adâncime. Orice vehicul ar fi sfărâmat şi apoi volatilizat sau viceversa. În tot arsenalul ştiinţei nu există absolut nimic care să poată rezista, în acelaşi timp, la enormele temperaturi şi la înspăimântătoarele presiuni de acolo. Dacă vrem să fantazăm, presupunând că un asemenea vehicul s-ar opri la un moment dat, în timpul coborârii, pentru o reparaţie oarecare, presiunea şi temperatura ar transforma călătorii în diamante, care ar rămâne pentru totdeauna în profunzimile Terrei. Un sfârşit poetic!

Dar un vehicul robot? voi fi întrebat. Vehiculul robot ar fi sfărâmat şi topit, poate, puţin după un vehicul pilotat s-ar adânci, probabil, câţiva kilometri în plus, dar ar dispare mult înainte de a fi atins cincisprezece kilometri de la suprafaţă în jos. Tot ceea ce putem spera în explorarea interiorului Terrei, sunt măsurători indirecte, calcule, poate „radiografii" cu ajutorul radiaţiilor foarte penetrante.

Ultrasunetele, de exemplu, propagându-se la infinit în solide, putem să ne imaginăm, într-un viitor foarte îndepărtat, un generator de impulsuri ultrasonice, atât de puternic, încât semnalul emis de el să străbată globul terestru şi să poată fi recepţionat la antipozi. Dar, chiar fiind foarte optimist, cred că realizarea şi utilizarea unor astfel de generatoare nu se va produce decât peste câteva secole. Pe de altă parte, interpretarea datelor astfel obţinute ar fi deosebit de dificilă, pentru că materia supusă în acelaşi timp la presiuni ridicate şi la temperaturi

Robert Silverberg

Câteva însemnări asupra epocii pre-dinastice

Înţelegem unele din graiurile lor, dar niciunul în întregime. Aceasta este una dintre dificultăţile importante. Ceea ce ne-a rămas de la ei este pătat, ruginit şi erodat de vreme, plin de lacune şi paraziţi; aşa încât putem pricepe numai în mod aproximativ natura civilizaţiei lor, precum şi cauzele prăbuşirii acestela. Totuşi, mă tem că le deformăm prea adesea prin intermediul valorilor şi gândirii noastre, amăgindu-ne după aceea cu credinţa că facem aprecieri istorice exacte.

Pe de altă parte, există unele valenţe estetice chiar în desăvârşirea acestor mărturii. Poezia lor, de exemplu, sporeşte, apare mai misterioasă, mai atrăgătoare, tocmai datorită golurilor apărute, cunoştinţelor noastre lingvistice imperfecte şi nesiguranţei încercate atunci când traducem fie fragmentele de texte care s-au păstrat, fie moştenirea orală transmisă. Parcă timpul însuşi a devenit poet, colaborând cu cei vechi pentru a produce ceva nou şi fascinant, rezultat din pecetea sa inexorabilă. Consideraţi, de pildă, rezonanţele şi implicaţiile acestui cânt deformat şi imperfect, probabil o incantaţie rituală datând de la sfârşitul epocii pre-dinastice.

„Odată era.....de frumos/ Aruncai (?) un (? o mică unitate valorică?) în cinstea ta/ Nu-i aşa?/ Oamenii-ţi spuneau: 'Vezi.....cazi'/ Tu.....te necăjesc/ Tu.....rădeai...../ Toţi.../ Acum, nu mai.....de tare/ Acum nu mai.....de mândru/ Despre.....data viitoare la prânz/ Cum te simţi, cum te simţi/ Să fii.....cămin.....neştiut.....o piatră în drum?"

Sau să privim această mostră de la începutul epocii, posibil de origine babilonian-americană:

„În....meu obosit, mă...../În nările-mi inflamate, mă...../Pedeapsă, boală, necaz.....mă...../Un bici lovind cu cruzime, mă...../O lance arzătoare mă...../O mână.....mă...../O veste înspăimântătoare îmi...../Harapnicul usturător mă..... /durere, leşin (?)....."

Centrul pentru Cercetări Pre-Dinastice este o clădire masivă, construită din blocuri dintr-o piatră sintetică, verde şi unsuroasă, şi clădită sub forma unui nucleu din care se extind trei raze. Este situată în mijlocul platoului continental central, în apropiere de locul unde ar fi putut să fie oraşul antic Omahaha. În zilele senine, zburăm cu maşinuţele cu acţionare solară şi, din aer, putem vedea contururile oraşului, care se pot distinge încă sub forma unor cicatrici albe pe sânul verde al pământului. Suntem peste două mii de cercetători. Majoritatea sunt femei. Lucrez aici de unsprezece ani. Titlul pe care îl port sună cam aşa: Arheolog Metalingvistic, Gradul Trei. Înaintea mea, acest titlu a fost deţinut multă vreme de către tatăl meu. A murit pe când eram copil, într-o altercaţie profesională, şi mama a hotărât ca eu să-l iau locul. Am un cabinet micuţ, cu câteva terminale de calculatoare, un ecran cu unghi reglabil şi un birou modest. Pe birou, păstrez o colecţie de obiecte din aşa-numitul Secol Douăzeci. Ele îmi servesc drept amulete, stimulându-mi acuitatea judecăţilor. Aceste obiecte sunt:

Un dispozitiv de comunicare („telefon") de culoare cenuşie.

Un dispozitiv de imprimat („maşină de scris?") care a fost expus la temperaturi ridicate şi este oarecum topit.

O cheie de metal ştanţată cu numerele 1714 şi ataşată, prin intermediul unui inel metalic ruginit, de o plăcuţă din plastic alb pe care scrie cu litere roşii: GĂSITORUL ESTE RUGAT /// SĂ O DEPUNĂ ÎN ORICE CUTIE POŞTALĂ /// HOTEL SHERATON BOSTON /// BOSTON, MASS. 02199.

O monedă de valoare nesigură.

Se înţelege că aceste obiecte aparţin Centrului de Cercetări Pre-Dinastice. Considerându-le vechimea precum şi condiţiile vitrege la care au fost supuse după prăbuşirea Secolului Douăzeci, ele se găsesc într-o stare remarcabilă. Sunt mândru că se află în custodia mea.

Am treizeci şi unu de ani, sunt zvelt, cu ochi albaştri, auster în comportare şi nu sunt însurat. Cunosc foarte bine graiurile şi obiceiurile aşa-numitului Secol Douăzeci, şi totuşi mă străduiesc să-mi îmbogăţesc cunoştinţele. Munca pe care o desfăşor mă întristează şi mă însufleţeşte. O văd ca pe o specie de poezie, dacă poezia poate fi înţeleasă ca reconstrucţia imaginativă a experienţei; în cazul meu, experienţele pe care le reconstruiesc nu îmi aparţin, sunt de fapt străine şi îmi repugnă, dar ce contează? În fiecare noapte, când revin acasă, picioarele îmi sunt reci şi umede de parcă aş fi umblat ziua întreagă prin mlaştini. Vara trecută, Dinastul a vizitat Centrul în Ziua Unităţii Imperiale, a examinat atent şi cu un interes aparent sincer ultimele noastre descoperiri şi a spus: „Din aceste cercetări trebuie să tragem o învăţătură profundă pentru zilele noastre".

Nimic din toate cele mai de sus nu reprezintă adevărul. Îmi place să mint. Sunt un martor foarte nesigur.

După cum am înţeles, miezul problemei este dizlocarea universală, generalizată, a conştiinţei. În viaţa de zi cu zi, intervin coşmare pe care noi nu le mai remarcăm sau, dacă le remarcăm, nu reacţionăm în modul cuvenit. Nimic nu apare ca excesiv, nimic nu perturbă minţile noastre amorţite, opace. Insecte carnivore uriaşe, produsele unor experienţe genetice lipsite de rost, evadează din laboratoare şi devastează zone rurale. Râurile sunt contaminate de microorganisme ucigătoare, eliberate, accidental sau volt, de către lucrători. În laboratoarele de cercetări ale spitalelor sunt menţinute în viaţă părţi ale fetusurilor umane, obţinute din avorturi; degetele fetusurilor

cresc de patru ori mai repede în condiţii dirijate decât o făceau „în utero", pornind de la cartilagii simple şi devenind degete întregi în şapte până la zece zile. După aceea sunt utilizate în cercetările privitoare la cauzele artritei. Grădinile zoologice sunt devastate de copii, care omoară raţele şi gâştele cu pietre şi împuşcă leii în cuştile lor. Acidul sulfuric, rezultatul combinării ploii, ceţii şi aerului umed marin cu deşeurile industriale pe bază de sulf, consumă statuile Veneţiei într-un ritm de 5 la sută pe an. Procesul respectiv, cunoscut sub denumirea de „cancerul marmurii", atacă mai întâi nasul. În largul coastelor Insulei Manhattan, o masă groasă şi mirositoare de reziduri plutitoare transformă douăzeci de mile pătrate de ocean într-o mare moartă, o suspensie sterilă de noroi negru şi otrăvitor; pata aceasta de poluanţi coagulaţi s-a format de-a lungul unei perioade de patruzeci de ani prin deşertarea legală a milioane de metri de canale de apă tratată şi a 365 milioane galoane pe zi de apă netratată din râul Hudson. Toate evenimentele acestea sunt deplânse pe scară mare, dar factorii care le cauzează rămân necorectaţi, cea ce duce la o lărgire a zonelor lor de operaţii. (Nu există faze negative statice; legile deteriorării extinse decretează că, în mod inevitabil, răul devine şi mai rău.) De ce nu se întreprinde nimic la un nivel funcţional? Deoarece nimeni nu crede că se poate face ceva. Structural vorbind, o asemenea credinţă în neputinţa colectivă este de fapt identică cu neputinţa în sine; nu trebuie să fi neajutorat, doar să crezi că eşti neajutorat, pentru a ajunge la predarea înaintea unei accelerări a degenerării. În asemenea situaţii, singura terapie satisfăcătoare este ignorarea. Împreună cu această golire a impulsului de reacţie apare o inflaţie semantică corespunzătoare şi o devalorizare care accelerează procesul dezumanizării generale. Astfel, bandele de adolescenţi care comit crime la întâmplare pe străzile New Yorkului spun că „au dat la o parte" o victimă pe care, de fapt, au uciso-o, iar preşedintele Statelor Unite, anunţând o modificare în paritatea unităţii monetare naţionale, cauzată de o politică economică dezastruoasă a administraţiei anterioare, o descrie ca fiind: „cel mai semnificativ acord monetar din istoria mondială".

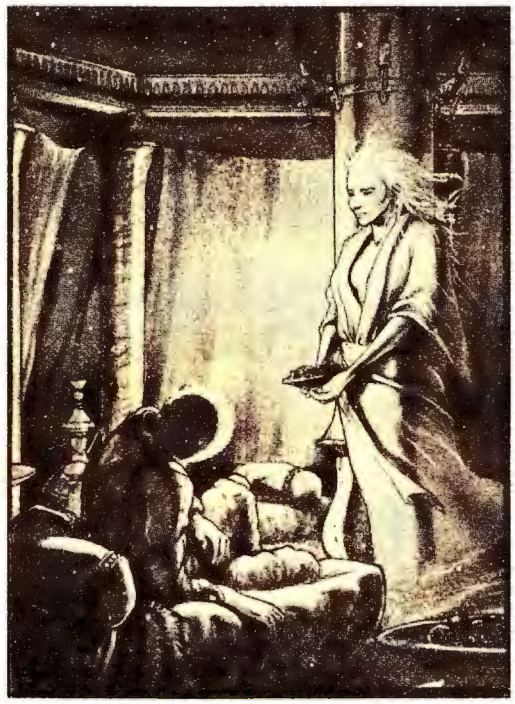

Sublecte ce necesită o analiză detaliată şi urgentă:

1. Poezia lor.
2. Poziţii preferate în raporturi sexuale
3. Hărţile principalelor oraşe.
4. Credinţe şi practici religioase.
5. Termeni de dezmierdare, heterosexuali şi homosexuali
6. Distrugerea ecologică, accidentală şi deliberată.
7. Sporturi şi ritualuri.
8. Atitudini faţă de progresul tehnologic.
9. Forme de guvernământ, procese politice.
10. Forme de artă vizuale.
11. Mijloace de transport.
12. Prăbuşirea lor şi decăderea socială.
13. Ultimele lor zile.

Una dintre distracţiile noastre aici – nu, să fiu cinstit, este mai mult decât o distracţie, este o necesitate profesională – este de a intra, în mod periodic, în lumea pre-dinastică dispărută, prin poarta viselor. Călătoriile sunt facilitate de un drog care îţi lasă pe limbă un gust acrişor-amărui. Tot aici, folosim şi amuletele: strâng în mâna stângă cheia, iar în buzunarul drept port moneda. Nu călătorim niciodată singuri, ci în grupuri de câte doi-trei. Centrul are prevăzută o secţie specială pentru cei care fac aceste călătorii vise. Camerele sunt micuţe şi puternic luminate, cu pereţi dintr-un cauciuc roz şi moale, semănând mai mult cu un uter, reglate la o căldură şi umiditate intimă. Într-o asemenea cameră intrăm Alexandra, Jerome şi cu mine. Ne scoatem hainele pentru a îndeplini obişnuitele abluţiuni. Alexandra este grăsuţă, dar sânii îi sunt mici şi depărtaţi. Trupul lui Jerome este păros şi muşchii îi învelesc oasele ca nişte funii groase. Văd cum mă privesc amândoi. Ne spălăm şi ne îmbrăcăm; Jerome scoate trei tablete hexagonale, cenuşii, pe care le înghiţim. Acrişor-amărui. Stăm unul lângă celălalt pe patul triplu din mijlocul încăperii. Strâng cheia, ating moneda. Plutim înapoi, înapoi, înapoi. Braţul moale al Alexandrei îmi apasă uşor umărul slăbănog. În beznă, în timpurile străvechi. Epoca pre-dinastică ne înghite. Acesta este regatul pământului, distorsionat, spart, răsucit, batjocorit. Regatul iadului. Un regat înzăpezit. Lumini strălucitoare pe pista de aterizare pătată de ulei. Un vehicul ruginit, îngropat în nisip. Ochii şi buzele nebunilor. Picioarele îmi sunt la treizeci de centimetri deasupra solului. Ceaţa se răsuceşte în sus, atingându-mi tălpile. Stau înaintea unui hotel mohorât din care ies şi în care intră femei cu genţi jerpelite din piele. Spre noi vin automobile, nebune, fără şoferi, cu faruri orbitoare. Din întuneric se înalţă o coloană tremurătoare de cântec. Cămin... neştiut... o piatră în drum? Ruinele acestea sunt nelocuite.

Pionier al vieţii – Sintetice Solicită Limitarea Cercetărilor
Doctorul Buffalo Afirmă că Noile Organisme Sunt Periculoase
Creşte Folosirea Gărzilor Particulare Pe Străzile Oraşului
Bucătăria Macrobiotică
Învăţaţi secretele lui Yang şi Yin
Patman Avertizează: U.S. Poate Întrerupe „Boala" Parlurilor În State
Unele Zone Încearcă Oprirea Creşterii
Nixon Îşi Descrie Soţia Ca Fiind: Puternică şi Sensibilă
Psihiatru Din Belfast Descoperă: Copiii Sunt Puternic Afectaţi de Violenţă
Creşterea Folosirii Drogurilor Neurotice Stăpâneşte Îngrijorare

Saigon, 5 sept. – Psihiologii armatei Statelor Unite au afirmat astăzi că lucrează la un plan de influenţare al trupelor inamice cu ajutorul unor săpunuri ce dezvăluie un mesaj de propagandă de fiecare dată când guerilla se spală. Uzarea săpunului duce la apariţia a opt mesaje situate în masa acestuia.

„Beatleşii şi imitatorii lor folosesc tehnicile pavloviene pentru a produce nevroze artificiale în rândul tinerilor", a declarat rep. James B. Utt (R-Calif.). „Experimente extensive în hipnoză şi ritm au arătat că muzica rock and roll duce la distrugerea mecanismului normal de inhibiţie din cortexul cerebral şi permite acceptarea cu uşurinţă a imoralităţii şi disprefuirea tuturor normelor etice".

înalte ia forme pe care nici măcar nu ni le putem imagina; iar asemênea condiţii nu pot fi, încă, reproduse în laborator.

Cât despre călătoria propriu-zisă în centrul Pământului, ea va rămâne pentru totdeauna prea dificilă.

Nu se va putea niciodată trece prin ziduri. Ideea omului care trece prin zid, după ipoteza lui Marcel Aymé, e drăguţă. Dar, practic, avem de-a face cu o imposibilitate prin exces de dificultate, nu atât din cauza dificultăţilor intrinseci, ale problemei în sine, cât mai ales din cauza dificultăţilor suplimentare. Cea mai evidentă a fost indicată, acum 60 de ani, de o povestire a lui Maurice Renard, „Omul cu corpul subţire". Eroul povestirii reuşeşte, datorită unei invenţii de natură tehnică, să treacă prin zid..., dar imediat dispare. Căci gravitaţia, care acţionează, ca şi înainte, asupră-i, îl atrage, prin duşumea, până în centrul Terrei, unde va rămâne pentru totdeauna.

Obiecţia a rămas şi astăzi la fel de valabilă. Căci, dacă s-ar descoperi un mijloc oarecare de polarizare a corpurilor solide, astfel încât ele să se poată întrepătrunde, aşa cum fac apa şi alcoolul când sunt amestecate, obiectul sau persoana tratată în felul acesta ar cădea către centrul Pământului, înainte de a se apuca să treacă prin ziduri.

Pe de altă parte, în momentul în care „traversorul" va coexista cu zidul, eroul va fi supus unei contracţii, aşa cum se întâmplă cu apa şi alcoolul. Iar dacă nenorocitul ar putea fi cumva recuperat, el ar fi cu siguranţă mort.

În natură există totuşi minusculi „traversori de ziduri": razele cosmice. Ele sunt particule care vin din spaţiul extraterestru, dotate cu o cantitate atât de mare de energie, încât trec prin aproape orice obstacol. Fără să ne dăm seama, trei raze cosmice pe secundă ne traversează corpul şi probabil ele influenţează viaţa omului sau evoluţia speciilor. Dacă un om ar putea călători cu viteza razelor cosmice, el ar putea trece fără dificultate prin ziduri; s-a avansat chiar şi ipoteza conform căreia unele evenimente cosmice de energie enormă ar fi, în realitate, cauzate de astronave care ne traversează, lăsând o urmă. Dar, la oprire, ne-ar trebui o distanţă de mai mulţi ani lumină, ca să frânăm călătorul, aşa că simpla traversare a unui zid nu e realizabilă nici acum şi nici în viitor. E prea dificilă. A priori nu există legi naturale care să se opună unei asemenea performanţe, dar problemele realizării ei tehnice par prea complexe, atât pentru noi, cât şi pentru urmaşii noştri îndepărtaţi.

(va urma)

Taylor a spus că a sosit timpul ca poliția „să studieze și să aplice pe cât posibil toți factorii ce vor promova, sub orice formă, o înțelegere și relații mai bune între cetățeni și reprezentanții legii chiar dacă aceasta va însemna încercarea de a intra pe tărâmurile culturale ale copiilor încă nenăscuți".

Ministrul Apărării, Melvin R. Laird, a inaugurat în mod oficial astăzi, în Pentagon, o cămăruță cu rolul de refugiu pentru meditație și rugăciune. „Într-un fel, ceremonia marchează împlinirea Pentagonului, deoarece clădirii îi lipsea un loc unde spiritul omului să-și poată găsi expresia liniștii", a declarat domnul Laird.

Camera de meditație, a spus el, „este o afirmație că, deși suntem de părere că biserica și statul trebuie să fie separate, totuși noi nu ne propunem să-l separăm pe om de Dumnezeu".

Moscova, 19 iunie – Un expert în problemele petrolului a declarat că Moise și Iehova au fost printre primii care au poluat pământul și a criticat măsurile de inhibare ale inventivității și progresului.

Majoritatea părții de interior a continentului zace cufundată într-o mare de apă radioactivă. Regiunea a fost inundată în mod deliberat, urmându-se politica „catastrofei compensatoare", promovată de guvern spre sfârșitul perioadei de convulsii finale. De aceea, deși venim în vis, nu cutezăm să intrăm neprotejați acolo, și folosim roboți subacvatici, echipați cu camere de luat vederi comandate de la distanță prin creierele noastre. Fără a ne întrerupe somnul, ne fixăm aparatura, chicotind conștienți atunci când ne aranjăm curelele și cataramele. Roboții plonjează în adâncurile verzi, lucitoare, lăsând în urma lor o dâră de bășicuțe sclipitoare. Întoarcem și înclinăm capetele iar camerele ne ascultă, proiectând direct pe retină ceea ce văd. Este un tărâm magic. Aici totul doarme într-un singur mormânt și totuși totul pulsează cu o viață teribilă. Pe stradă, băieței strălucitori se joacă cu pietricele. Hoții alunecă abili pe lângă negustori grași. O tânără sifilitică își arată coapsele celor interesați. Un ecran albastru, gigantic, montat pe fațada clădirii, ne arată chipul grăsuț, deschis și energic al președintelui. Ochii îi sunt foarte înguști, aproape niște crăpături. Vorbește, dar cuvintele sunt vagi și lipsite de formă, cu intervale perceptibile între silabe. Nu ne dăm seama de presiunea apei. Pe lângă noi plutesc bucățele de hârtie, duse parcă de vânt. Câteva fetițe dansează în cerc: picioarele lor goale și subțiri se mișcă aidoma unor pistoane. Cu mâna sa din cupru, robotul Alexandrei îi atinge ușor pe robotul meu, un gest de încântare, de dragoste. Intrăm, pe rând, într-un automobil, stăm la volan, apăsăm pedalele și schimbăm vitezele. Simt cum mă umple o senzație intensă de realitate a pre-dinastiei, a iminenței ei opresive, a pericolului reîntoarcerii ei. Cine spune că trecutul este mort și îngropat? Totul revine de cel puțin două ori, uneori poate și de mai multe ori, iar ultimele apariții sunt tot mai grotești, mai mortale și mai comice. Distrugerea este eternă. Durerea este ciclică. Moartea este nemuritoare. Străbatem fața înecată a pământului omorât și suntem chinuiți de conștiința că trecutul și prezentul se împreună ca un șarpe. Păcatele faraonilor vor fi păcatele noastre. Ascultați glasul Egiptului:

„Cei nobili se tânguie, dar săracii jubilează. Fiecare oraș spune: 'Să-l izgonim pe cei tari'... Splendida sală de judecătorie a fost despuiată de documente... Serviciile publice stau deschise și actele au fost furate. Sclavii au devenit stăpânii sclavilor... Iată cei ce erau înveșmântați stau acum în zdrențe... Cel ce nu avea nimic este acum bogat și înalții demnitari cerșesc parveniților... Mizeria domnește în țară: nici un strai nu mai este alb în ziua de astăzi... Nilul este în reflux și totuși nimeni nu ară... grâul a pierit de peste tot... Fiecare spune: 'atât a fost să fie'.... Morții sunt azvârliți în fluviu... Râsetele au dispărut, jalea bântuie. Un om adevărat deplânge cele întâmplate pământului... Peste tot, străinii au devenit de-ai casei. Nu mai există om al zilei de ieri".

Alexandra, Jerome și cu mine valsăm pe străzile pre-dinastiei. Cântăm Imnul Dinastului. Ne îmbrățișăm. Jerome se împreunează cu Alexandra. Luăm cărți, discuri de fonograf, fleacuri gospodărești și timbre și plecăm fără să plătim, deoarece nu avem bani din această epocă. Nimeni nu protestează. Privim forma greoaie a unui avion ce trece peste clădiri. Mor împreună cu Jerome. Ne facem palmele căuș și bem dintr-o fântână arteziană. Gol, mă arăt soarelui învăluit în verde. Ne zgâim la chipurile moarte ale oamenilor pre-dinastici pe care îi întâlnim în afara hotelului. Le șoptim încetișor, căutând să-i avertizăm de primejdie. Pe trotuar se spulberă nisip. Alexandra sărută cu gingășie obrazul zbârcit al unui bătrân, iar el fuge de căldura ei. În fiecare vitrină strălucesc bijuterii mai fine decât cele din muzeele noastre. Ne uluiește bogăția uriașă a acestei epoci. Unde au greșit oamenii aceia? Cum de și-au pierdut cărarea? Care este izvorul durerii lor? Spuneți-ne, îi implorăm. Explicați-ne. Noi suntem istoricii unor vremi mai fericite. Încercăm să vă cunoaștem. Ce ne puteți dezvălui în legătură cu poezia voastră, pozițiile voastre preferate în raporturile sexuale hărțile principalelor voastre orașe, credințele și practicile voastre religioase, termenii voștri de dezmierdare, heterosexuali și homosexuale, distrugerea voastră ecologică, accidentală și deliberată, sporturile și ritualurile voastre, atitudinea voastră față de progresul tehnologic, formele voastre de guvernământ și procesele politice, formele voastre de artă vizuală, mijloacele voastre de transport, prăbușirea și decăderea voastră socială, ultimele voastre zile? Căci acelea au fost teribile. Asta nu se mai poate evita acum. Ținta este fixată; sfârșitul este inevitabil. Trebuie să vină vremea Dinastului.

Mă văd prins în totalitatea epocilor. Sunt inevitabil legat de faraoni, de Assumasirpal, de Tiglath–Pileser, de cerșetorii din Calcutta, de Iuri Gagarin și de Neil Armstrong, de Cezar, de Adam, de zgârieturile palide și pitice de pe țărmurile mohorâte ale viitorului înfometat. Toate timpurile converg în punctul acesta de acum. Miezul sufletului meu este nucleul universal. Nu există scăpare. Luna umflată și roșie urcă de-a pururi pe cer. Clipa Dinastului este eternă, la îndemână. Timpul și spațiul devin o cușcă pentru acum. Suntem condamnați la propria noastră tovărășie, până când moartea ne va despărți, sau poate chiar și după aceea. Unde ne-am rătăcit? Cum am pierdut cărarea? De ce nu putem scăpa? Aha. Da. Asta este. Nu există scăpare.

„Au băut vin și au lăudat zeii de aur ori de argint, de aramă de fier, de lemn și de piatră.

În aceeași clipă au apărut degetele unei mâini omenești și au scris pe peretele palatului regelui; iar regele a văzut mâna care scria.

Apoi firea regelui s-a schimbat și gândurile nu i-au mai dat pace iar genunchii i-au tremurat, izbindu-se unul de altul.

Și iată ce era scris: MENE, TEKEL, FARES.

Iar aceasta este interpretarea cuvintelor: MENE: Dumnezeu a numărat zilele împărăției tale și ele s-au sfârșit..

TEKEL: Faptele ți-au fost cântărite și ai fost găsit vinovat.

FARES: Împărăția îți va fi împărțită între Medeeni și Persani.

În noaptea aceea, Balthazar, regele Chaldeei, s-a înjunghiat.

Și Darius, Medeeanul, a luat împărăția, la vârsta de șaizeci și doi de ani".

Ne trezim. Nu vorbim unul cu celălalt când părăsim camera viselor; ne ferim ochii de privirea celorlalți. Ne întoarcem în cabinetele noastre. Îmi petrec restul după-amiezii analizând fragmente de poezie pre-dinastică. Cuvintele sunt amestecate și nu au înțeles. Ochii mi se umplu de lacrimi. De ce am devenit atât de atașat de soarta acestor oameni triști și nebuni?

Lăsați-mă să dau cărțile pe față. Să mărturisesc totul. Nu există nici un centru de Cercetări Pre-Dinastice. Nu sunt un Arheolog Metalingvistic de Gradul Trei, care trăiește într-o eră îndepărtată și idilică din viitorul vostru, și care își trece timpul analizând ruinele Secolului Douăzeci. S-ar putea ca vremea Dinastului să vină, însă deocamdată el nu domnește. Sunt fratele vostru. Însemnările acestea aparțin unui om pre-dinastic, ca și voi, un locuitor al așa-numitului Secol Douăzeci, care, ca și voi a trăit zile negre și poate va trăi să vadă altele și mai negre. Atâta este adevărat. Restul este o fantezie inventată de mine. Credeți lucrul ăsta? Par de nădejde acum? Puteți avea încredere în mine, măcar de data asta?

Toate timpurile converg spre acest moment al lui *acum*.

„....mă doare/.....îmi putrezește. /Aceasta este cărarea pe care a apucat bizonul. /Aceasta este cărarea pe care a apucat moa. /Aceasta este.....(animalelor?) ce mor. /Să nu....această cărare veștedă. /Să nu....această cărare stearpă. /Să.....altă cărare...../O, fratele meu, cu care împart (sânul?)mamei mele. /O, sora mea, a cărei....o...../Ascultă bine.....zidul...../Acum vin vânturile reci.

Acum cad zăpezile grele. /Acum..... suferind.....singurătatea..... /Sângele..... să doarmă. /Sângele..... sângelui...../.. fluviu, în mare,..... mă.....

Traducere de M. Dan PAVELESCU

Raymond MILESI

Science-Fiction francez:

Spaţiu de convieţuire?

Raymond Milesi este unul din cei mai activi fani din fandomul francez, cunoscut scriitor, primul roman, „Chein bleu couronné" apărându-i în urmă cu doi ani în „Fleuve Noir – Anticipation". Cu toate că a obţinut Marele premiu al SF-ului francez, în 1991, pentru „Extra Muros", din volumul cu acelaşi titlu de la editura „L'Aurore", precum şi premiul „Rosny Aîne" pentru „Carnivorul cu un picior", tradus şi în românește, în antologia „Valea timpului pierdut", Editura de Vest, nu se eliește să publice în fanzine cu tiraje minuscule.

Născut în anul 1947, este profesor de franceză în oraşul Thionville, unde şi locuieşte împreună cu soţia sa Nora (de origine canadiană, specialistă în „egiptologie") şi fiica lor Anne (7 ani).

Articolul „La science-fiction Francaise: espace de convivialite ?" (7700 de semne / 1200 de cuvinte) urmează să constituie (dacă deja nu a apărut) prefaţa unei antologii de proză SF franceză ce va apare / a apărut în Bulgaria (la care am făcut o scurtă referinţă într-un „Fandom-news"). Domnul Raymond Milesi ne-a trimis acest articol special pentru a apare în JURNALUL SF şi este nerăbdător să-şi vadă numele tipărit în această viitoare celebră, în întreaga lume publicaţie science-fiction.

Fără definiţie...

Dacă îmi cereţi să definesc forma acutală a genului science-fiction francez, vă răspund destul de nesigur: caracterizat printr-o evoluţie în toate direcţiile. SFF are toate şansele să se fi schimbat deja până la sfârşitul acestei fraze! Absenţei sale de uniformitate, refuzul de a se supune unor reguli, fac imposibilă etichetarea „a priori", şi întăreşte convingerea imposibilităţii unui răspuns. În aceste „refuzuri" de supunere unor reguli, refractar unor definiţii de dicţionar, incapabil de a intra într-un costum vechi, se poate descoperi o anumită definiţie a sa. Emmanuel Jouanne făcea următoarea afirmaţie, care este un adevăr: „un monstru cu mai multe capete, fiecare având o conştiinţă separată, gâturile suple şi lungi arătând în toate direcţiile o multitudine de feţe".

De fapt, cu toată bunăvoinţa, nu văd în SF-ul francez nici o identitate de ton, şi nu pot distinge doi scriitori asemănători ca stil şi tratând teme asemănătoare. Ceea ce mă face de-a dreptul fericit!

... Dar o tendinţă

În contrapartidă, s-a dezvoltat recent, la o parte importantă a autorilor francezi, o tendinţă comună. Această tendinţă, care poate pare paradoxală după introducerea de mai sus, este o căutare evidentă de concertare, profitând de reuniuni şi schimburi de experienţe, sub cele mai diverse forme.

Se poate obiecta că asemenea reuniuni – mai puţin frecvente – existau şi înainte, dar ele nu erau atât de sistematice.

Câteva exemple

Convenţia Naţională

Întâlnirea tradiţională a fanilor SF, începând cu 1974, „Convenţia" va sărbători, fără nici o întrerupere, a 21-a ediţie în 1994. Bineînţeles, aceasta a cunoscut suişuri şi căderi – determinând adoptarea în 1985 a unei „Carte a Convenţiilor" sub egida asociaţiei INFINI şi, după 1988, numirea unui responsabil cu „supravegherea convenţiilor naţionale" (este vorba despre semnatarul acestui articol) – dar nu a fost niciodată nevoie de intervenţia sa. În afară de utilităţile sale nenumărate, de schimbul de idei asigurat în fiecare an, „cimentul" său principal a fost, după părerea mea „plăcerea". Mult timp dominată de „profesionali", convenţia cunoaşte de câţiva ani un un interes crescând.

Din ce în ce mai des, autori de SF, debutanţi sau confirmaţi – clasificare schematică şi fără sens – profită de această întâlnire pentru a se descoperi sau reîntâlni, a discuta, a-şi agita problemele, de a se cunoaşte mai bine pe plan uman. Bineînţeles, ei îşi întâlnesc cititorii, le cunosc exigenţele: şi toate acestea nu rămân fără efecte.

– **Remparts** (tr. ziduri de apărare)

Acest grup „fără formă", fără un statut veritabil, evoluând în funcţie de membrii cooptaţi, s-a format pentru prima dată în 1976. A cunoscut o „traversare a deşertului" în anii '80, pentru a reveni plin de sănătate după aceea. În 1993, s-a organizat a 12-a întâlnire REMPARTS.

Grupul este alcătuit din scriitori de SF, critici, responsabili de reviste... şi se înoieşte într-o manieră naturală, pe bază de cerere sau afinităţi. Editează un foarte interesant „buletin intern" difuzat într-un ritm de trei sau patru numere pe an, împreună cu o „foaie de informaţii". Buletinul este orientat pe probleme de „scriitură în science-fiction"; fiecare membru exprimându-se când şi cum doreşte. Totul merge de minune, la iniţiativa câtorva membrii. De asemenea, în afară de atracţia pentru literatura SF, tehnicile de scriere şi pretenţii de profesionalism, există, fără îndoială, plăcerea de a revedea prieteni, care asigură în fond succesul acestui grup.

Infini

Această „asociaţie profesională a SF-ului francez" s-a născut graţie eforturilor grupului „Remparts". Aici, nu există întâlniri „a priori" – cu excepţia adunării generale anuale care are loc în acelaşi timp cu convenţia sau cu ocazia reuniunii birouiui – doar o activitate de informare şi de promovare a genului SF. Această muncă se desfăşoară foarte bine prin intermediul publicaţiilor (buletinul „Nous les Martiens", care se apropie de o veritabilă revistă de calitate, placheta de informaţii „Infini–Flash", adresată la fiecare două luni membrilor asociaţiei cât şi prin acţiuni întreprinse direct (prezenţa la manifestaţii, festivale, colocvii asupra SF-ului, supravegherea convenţiilor franceze, referinţe asupra unor edituri, relaţii cu toate fandomurile francofone, cu organizaţii internaţionale, prospecţiuni în străinătate, în mod special cu ţările din est etc.).

La origine rezervată doar profesioniştilor, această asociaţie este deschisă tuturor amatorilor de SF.

Alte legături

În afara convenţiei anuale, iniţiativele locale ale fandomului francez creează întâlniri interesante, care se perpetuează sau se opresc după prima manifestare.

Din manifestările de această categorie, putem cita Festivalul de la Clermont–Ferrand, Bienala de la Roanne, Festivalul fantastic de la Vouziers, Zilele SF de la Toulouse, precum şi un număr important de colocvii (exemplu: Colocviul Internaţional de SF de la Nice) urmate sau nu de editarea unor publicaţii.

Semnalăm în acest capitol experienţa grupului „Limite", un colectiv de scriitori SF care au publicat (editura DENOEL) o culegere intitulată „Malgre le monde". Lucrarea semnată în comun, nici un text nepurtând semnătura autorului său. Această experienţă poate contrazice afirmaţia mea din început dar, cu adevărat, este vorba despre o experienţă unică iar participanţii la ea îşi continuă activitatea într-o manieră foarte diversă. „Remparts", de exemplu, nu a realizat nici o antologie până în acest moment, propunerile în acest sens fiind mereu anulate, ca şi cum nici nu ar fi fost făcute!

Atunci, dacă interesul nu este în rentabiiitate, sau în alt avantaj material: în ce?

În loc de concluzie

Evident, toate aceste întâlniri nu se vor multiplica fără o dorinţă regulată de „contacte", între fani – aşa cum o fac de multă vreme – dar şi între autorii francezi, francofoni de SF. Insist mereu, ca toţi aceşti participanţi să nu se înşele: reluând ideea mea iniţială, aceste întâlniri nu au nici o influenţă asupra stilului său personal şi să nu le fie teamă de un anumit gen de comunitate în modul în care vor scrie după aceea.

Deci în altă parte trebuie căutate originea şi consecinţa fenomenului.

Şi acest altă parte, e bine să-l numim sincer, este: **căldura umană.** Confruntaţi cu fluctuaţiile „pieţii" şi un recul al activitaţii editorilor, autorii francezi se pot apropia între ei, precum şi de cititori printr-un alt mijloc decât cel al publicaţiei. Pentru aceasta este însă nevoie să ne rupem de această mahmureală economică, de care nu sântem în nici un fel vinovaţi, dar care sterilizează o parte din eforturi.

Astfel, îşi pot reda – şi se poate reda – prin contacte directe o viziune optimistă asupra SF-ului.

Acesta este adevărul actual: OPERE DIFERITE, FANI APROPIAŢI! Sigur, fiecare cap continuă să privească în propria sa direcţie, departe de toate modelele, aruncând ochelarii de cal şi constrângerile naţionale sau, pentru a reproduce o expresie celebră, estimam de bună voie că este „interzis a interzice"; dar, dincolo de scenarii, SF-ul francez poate redescoperi şi pune în lumină o valoare comună: aceea de CONVIEŢUIRE.

Traducere: Nicolae C. ARITON

Titlul original: „La science-fiction Francaise: espace de convivialite?"

(C) Raymond MILESI

HIBERNARE - Încetinirea funcţiilor vitale ale organismului viu prin coborîrea temperaturii. În SF apare în următoarele ipostaze: 1) mijloc de realizare (în sens unic) al unei călătorii în viitor- **Louis Boussenard**- *Două mii de ani într-un bloc de gheaţă*, **Emilio Salgari**- *Minunile anului 2000;* 2) mijloc de scurtare al timpului relativ la bordul astronavelor care întreprind croaziere interstelare.

HIDROPONICĂ (agricultură)-cultură vegetală fără sol, realizată în bacuri cu lichide nutritive.Este utilizată la bordul astronavelor care se deplasează pe lungi perioade de timp sau în bazele terestre de pe planetele cu un sol sau climat inospitalier.Noţiunea a fost introdusă în sf pentru prima dată de Issac Asimov.

HIMERĂ - monstru din bestiariul mitologiei greceşti antice, închipuit ca un animal cu cap de leu, corp de capră şi coadă de şarpe. Populează scrierile fantasy- **M. Moorcock**- ciclul *Elric the Necromancer.*

HIPERBOLOID- suprafaţa rezultată din revoluţia unei hiperbole în jurul uneia din

Teme şi motive

axele sale. 2.Proiector al unui fascicol caloric utilizînd o oglindă hiperbolică, fascicolul avînd efecte distructive (aproximativ raza morţii). Aparatul a fost imaginat de **A.N. Tolstoi** în romanul *Hiperbolidul inginerului Garin.*

HIPERBOREEA - ţinut imaginar în extremitatea de miază-noapte a Europei, patria lui Conan.

HIPERSPAŢIU- a fost dezbătut pe larg într-unul din numerele trecute ale JSF. Noţiune inventată de autorii de sf (spaţiu fictiv care s-ar situa în afara celor patru dimensiuni cunoscute ale spaţiului-timp). Hiperspaţiul permite scurtarea călătoriilor interstelare, fapt pentru care este des folosit în scrierile space-opera.

HIPNOZĂ- stare de somn artificial provocat individual sau în masă prin sugestie verbală, prin fixarea privirii oe un obiect strălucitor, în timpul căruia subiecul este supus voinţei hipnotizatorului. De obicei subiectul are amnezia fenomenelor petrecute în cursul acestei stări. **Gustave Le Rouge**- *Les Regiment des hypnotiseurs*

HUMUNCULUS- omuleţ artificial creat prin alchimie. Este strămoşul robotului şi androidului.

HUMANOID - robot sau fiinţă cu aspect, comportament şi caracter omenesc.

(va urma)

Mihaela şi Cristian IONESCU

94 VEŞTI-VEŞTI

o **Pe 25 octombrie 1993 a murit, la 82 de ani, de cancer pulmonar, VINCENT PRICE actor în filme horror dar şi un cunoscut autor de non-fiction. Cele mai reuşite roluri le-a avut în THE INVISIBLE MAN RETURNS (1940), HOUSE OF WAX (1953), THE MAD MAGICIAN (1954) şi THE ABOMINABLE DR PHIBES (1971).**

o Luni 31.01.a.c., la Paris a murit Pierre Boulle, autorul romanului Planeta maimuţelor. Pierre Boulle, născut la 20.02.1912 la Avignon, a absolvit cursurile Şcolii Superioare de Electricitate şi a lucrat mai tîrziu în Malayezia, la exploatarea plantaţiilor de cauciuc natural. În timpul celui de al doilea război mondial a luptat în Rezistenţă şi a fost decorat de mai multe ori. Ecranizarea romanului său **Podul de pe rîul Kwai** a fost distinsă cu şapte premii Oscar.

o **.Scrisoare către Locus din partea lui A.C. Clarke: „Dragă LOCUS,**

Tocmai am primit de la „Doubleday", catalogul pe noiembrie, în care se face publicitate la THE HAMMER OF THE GOD al „bătrînului A.C.Clarke". Veţi fi încîntaţi să aflaţi că tocmai îmi petrec, minunat, timpul explicînd cyberpunkul noilor mei prieteni, Jules Verne şi Bert Wells".

Dan POPESCU

Întîlniri 1994

-*Vibraphone*: 4 - 6 februarie, Brighton, Marea Britanie 6th UK Flik. Contact: Vibraphone, " Minasstarion", 2 Duncan Gate, London Road, Bromely, London BR1 3SG,UK.

- *Sou'wester*: 1-4 aprilie, Liverpool, Marea Britanie, Contact: 3 West Shurbbery, Redland, Bristol, BS6SZ,UK.

-*Comeback-Con*: 30 apr.- 1 mai, Antwerp, Belgia. Contact: Alfons J Maes, ankdapelweg 18, B-2200 Noorderwijk, Belgium.

-*Aelita*: aprilie, Ekaterinburg, Russia. Contact: Radiant Club, Igor G. Khaalyyyymbadza, Castelor 28 - B 15, 6200023, Ekaterinburg, Russia.

- *EuRoCon*: 26 - 29 mai, Timişoara, Romania: ARSFan, str.Paris nr.1,1900, Timişoara, România